

การต่อต้าน การทำลายพระพุทธศาสนา

เรื่องที่ว่าพระพุทธทุกคนควรรู้

โดย ท่านอาจารย์โกเอ็นก้า



จัดพิมพ์โดย มูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์

การต่อต้าน การทำลายพระพุทธศาสนา

เรื่องที่ชาวพุทธทุกคนควรรู้

โดย ท่านอาจารย์โกเอ็นก้า



จัดพิมพ์โดย มูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์

การต่อต้านการทำลายพระพุทธศาสนา

เรื่องที่ชาวพุทธทุกคนควรรู้

โดย ท่านอาจารย์โกเอ็นก้า

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๙๐๓๑๗-๖-๕

มูลนิธิฯ อนุญาตให้นำหนังสือ (ไม่รวมภาพประกอบ) ไปใช้เผยแพร่เป็นธรรมทานในรูปแบบอื่น ๆ ต่อไปได้ เช่น นำไปอ่านบันทึกเสียง ฯลฯ ภายใต้เงื่อนไขดังนี้

1. อ้างอิงแหล่งที่มา ได้แก่ ชื่อผู้เขียนและชื่อหนังสือ
 2. ห้ามนำข้อความจากหนังสือไปใช้เพื่อการค้า หรือเพื่อผลประโยชน์ตอบแทนด้วยการเผยแพร่ทุกรูปแบบ
 3. ห้ามเพิ่มเติม ตัดทอน ตัดแปลง หรือแก้ไขข้อความจากต้นฉบับ
- ทั้งนี้ขอให้อำนาจความประสงค์แก่มูลนิธิฯ ก่อนดำเนินการใดๆ เนื่องจากหนังสือส่วนใหญ่มีลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ

จัดพิมพ์โดย

มูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์

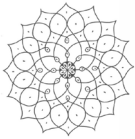
๔๒/๖๖๐ หมู่บ้านเค.ซี.การ์เด็นไฮม ถ.นิมิตใหม่

เขตคลองสามวา กทม. ๑๐๕๑๐

โทร. ๐-๒๙๙๓-๒๗๑๑ (ในเวลาราชการ)

อีเมล : dhamma.th@gmail.com

เว็บไซต์ : www.thai.dhamma.org



การต่อต้าน

การทำลายพระพุทธศาสนา

สารบัญ

บันทึกของผู้เรียบเรียง

สัมพันธไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน	1
- การประกาศว่าพระพุทธเจ้าเป็นอวตารของพระวิษณุ	2
- การประกาศว่าประเพณีพระเวทเป็นต้นกำเนิดของ คำสอนของพระพุทธเจ้า	6
- เราจำเป็นต้องเข้ากับชาวอินเดียที่นับถือศาสนาพุทธให้ได้	12
ข้อความบางตอนจากคัมภีร์ปุราณะต่างๆ ที่อ้างว่า พระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา	17
- ข้อความอื่นๆ ที่อ้างว่าพระพุทธเจ้าเป็นอวตารของพระวิษณุ	22
แถลงการณ์ร่วมของคังกราคารยกับท่านอ.โกเอ็นก้า	27
สัมพันธไมตรีระหว่างชาวฮินดูและชาวพุทธ	29
ความปรารถนาดีอันเกื้อการุณย์	33
- ความกรุณา	33
- การส่งเสริมสัมพันธภาพกับหมู่เพื่อนบ้านที่นับถือศาสนาพุทธ	37
- การสนทนากับท่านคังกราคารย	43

บันทึกของผู้เรียบเรียง

เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้มีเหตุการณ์สำคัญทางด้านพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นในประเทศไทย เมื่อพุทธบริษัทชาวไทยได้ร่วมแรงร่วมใจกันต่อต้านการจัดประชุม World Buddhist Conference ที่กำหนดจะจัดขึ้นที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยในระหว่างวันที่ ๕-๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ในหัวข้อเรื่อง “ศาสนาพุทธและศาสนาฮินดู” โดยมูลนิธิ World Buddhist Cultural Foundation ซึ่งเป็นมูลนิธิที่ตั้งอยู่ในประเทศอินเดีย มี ดร. บี.เค. โมดิ เป็นประธานบริหาร เป็นผู้จัดร่วมกับสมาคม Vishnu Hindu Parishad ความมุ่งหมายของการประชุมตามที่อ้างไว้คือ “เพื่อกระชับความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องระหว่างชาวเอเชียที่มีพื้นฐานในเรื่องความเลื่อมใสทางศาสนา ต้นกำเนิด และประเพณีสืบทอดร่วมกัน” ความมุ่งหมายอื่นนอกจากนี้ก็เพื่อวิจัยความคล้ายคลึงกันของทัศนคติทางปัญญาและสังคมของพระพุทธศาสนาและศาสนาฮินดู

เหตุใดพุทธบริษัทชาวไทยจึงต่อต้านการประชุมนี้? ก็เพราะมีเหตุที่เชื่อได้ว่าการประชุมครั้งนี้มีเบื้องหลังที่ไม่สุจริต ผู้จัดการประชุมมีความมุ่งหมายที่จะทำให้ลายพระพุทธศาสนา ประธานบริหาร

ของ World Buddhist Cultural Foundation หรือมูลนิธิวัฒนธรรมพุทธศาสนาแห่งโลก คือ นาย บี.เค. โมดินัน เป็นนักธุรกิจใหญ่เจ้าของกลุ่มอุตสาหกรรมชั้นนำหนึ่งในห้าอันดับแรกของอินเดีย นับถือศาสนาฮินดู มีความรู้สึกซึ่งในประเพณีพระเวท และได้เขียนหนังสือชื่อ *Hinduism, the Universal Truth* ออกเผยแพร่ โดยอธิบายเรื่องราวความเชื่อในศาสนาฮินดูเปรียบเทียบกับทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นการแสดงความยิ่งใหญ่ของศาสนาฮินดู และได้นำออกเสนอในการประชุมระดับโลก “World Vision 2000” ที่กรุงวอชิงตัน ดี. ซี. ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้อยู่ที่คำอธิบายเรื่องอวตารทั้ง ๑๐ ปางของพระวิษณุหรือพระนารายณ์ โดยเน้นเรื่องพระพุทธรูปเจ้าเป็นอวตารปางที่ ๙ ของพระวิษณุ และระบุไว้ด้วยว่าพระพุทธรูปเจ้า คือส่วนหนึ่งของศาสนาฮินดู เป็นชาวฮินดูตั้งแต่วันประสูติจนปรินิพพาน และพระธรรมคำสอนของพระองค์ล้วนมีที่มาจากคัมภีร์พระเวทต่างๆ ของฮินดู

นอกจากนี้ สมาคม Vishnu Hindu Parishad (VSP) ซึ่งร่วมจัดการประชุม ก็ยังเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นองค์กรของชาวฮินดูหัวรุนแรงที่ก่อเหตุจลาจลเผาสุเหร่าบาบรี (Babri Masjid) ของชาวมุสลิมที่เมืองอโยธยา รัฐอุตตรประเทศ เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๓๕ จนเกิดเป็นการต่อสู้ระหว่างศาสนา ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก เป็นเหตุให้ถูกทางรัฐบาลอินเดียถอนใบอนุญาต

การมาจัดการประชุมในไทยครั้งนี้เป็นการจัดครั้งที่ ๒ หลังจากได้เคยจัดในหัวข้อเดียวกันนี้มาแล้วครั้งหนึ่งที่สารนาถ พาราณสี

ในประเทศอินเดีย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่เป็นชาวฮินดูและผู้นำชาวฮินดู มติของที่ประชุมในครั้งนั้นมีลักษณะที่เห็นได้ชัดว่า มีเจตนาที่จะแสดงว่าพระพุทธศาสนาเป็นสาขาของศาสนาฮินดู โดยบิดเบือนหลักการสำคัญๆ ในพระพุทธศาสนาให้สอดคล้องกับศาสนาฮินดู เช่น มีมติว่าหลักกรรมในพระพุทธศาสนามีรากฐานมาจากคัมภีร์พระเวท วิญญาณหรือความรู้แจ้งอารมณ์ในพระพุทธศาสนาคืออาตมันของศาสนาฮินดู โมกษะของฮินดูคือนิพพาน ปริมาตมันคือสฤญญตา เป็นต้น และยังมีมติยืนยันด้วยว่าพระพุทธเจ้าคืออวตารของพระวิษณุ (พระนารายณ์)

เช่นเดียวกับการประชุมที่สาธารณรัฐ การประชุมที่จะจัดขึ้นในประเทศไทยในครั้งนั้น มีบรรดาผู้นำและนักบวชฮินดูเตรียมเดินทางมาร่วมประชุมเป็นจำนวนมาก และได้กำหนดพิธีการไว้อย่างใหญ่โต โดยเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๘ คังกรรอาจารย์ สวามีทิพยพันธ์ ธีร์ฐู แห่งกันปุระ ปัฐ จะออกเดินเท้าแสวงบุญที่เรียกว่า “บทยাত্রา” จากอินเดียมาไทย โดยผ่านทางประเทศพม่า เพื่อมาเข้าร่วมประชุม เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีองค์กรพุทธศาสนาในอินเดียองค์กรใดให้ความร่วมมือหรือเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย

อย่างไรก็ดี ประเทศพม่าได้ปฏิเสธที่จะอนุญาตให้คังกรรอาจารย์เดินเท้าผ่านเข้าประเทศเพื่อมายังประเทศไทย แม้ผู้จัดประชุมจะได้วิ่งเต้นเพื่อให้รัฐบาลพม่ายอมให้ผ่าน โดยอ้างว่าคังกรรอาจารย์ต้องการขอโทษชาวพุทธแทนคังกรรอาจารย์คนแรก ที่ได้พยายามทำลายล้างพระพุทธศาสนาและอ้างเอาศาสนาพุทธไปเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา

ฮินดูเมื่อพันกว่าปีมาแล้ว รวมทั้งจะประกาศว่าพระพุทธเจ้ามิใช่เป็น
อวตารปางหนึ่งของพระนารายณ์ และพระพุทธศาสนาก็มิใช่เป็นส่วน
หนึ่งของศาสนาฮินดูด้วย แต่ทั้งนี้ได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่าทางผู้จัดการ
ประชุมมิได้แจ้งข้อเสนอเหล่านี้เป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด

การที่พุทธบริษัทชาวไทยได้รวมแรงร่วมใจกันต่อต้านการ
จัดการประชุมอย่างจริงจังในครั้งนั้น ทำให้การจัดการประชุมจำต้อง
ล้มเลิกไป แต่ผู้จัดการประชุมก็หาได้ยอมแพ้ง่ายๆ ไม่ ยังพยายาม
ที่จะรื้อฟื้นจัดการประชุมขึ้นใหม่อีก คราวนี้ได้ไปจัดที่สิทธัตถะนคร
(Siddhartha Nagar) ใกล้ๆ กับลุมพินี สถานที่ประสูติของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าในประเทศเนปาล ในระหว่างวันที่ ๑๙-๒๑ พฤศจิกายน
๒๕๔๒ โดยได้พยายามที่จะเชิญองค์กรพุทธศาสนาจากที่ต่างๆ
ให้ไปร่วมประชุมด้วยเช่นเคย แต่ก็ไม่มีองค์กรชาวพุทธที่แท้จริง
ให้ความร่วมมือ นอกจากองค์กรพุทธอุปโลกน์

ท่านอาจารย์ สัตยา นารยัน โกะเอ็นก้า วิปัสสนาจารย์ผู้มีชื่อ
เสียงของอินเดีย ก็เป็นผู้หนึ่งที่นาย บี.เค. โมดิพยายามทุกวิถีทางที่
จะเชิญให้ไปร่วมการประชุมมาโดยตลอด นับตั้งแต่การจัดประชุม
ครั้งแรกที่สารนาถ เมืองพาราณสี ท่านอาจารย์โกเอ็นก้าผู้นี้เป็น
ชาวอินเดียที่ถือกำเนิดในประเทศพม่า และได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานกับท่านอาจารย์อุบาซิ่น วิปัสสนาจารย์ชาวพม่า
จนเกิดศรัทธาแรงกล้าในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ จึงได้
บากบั่นศึกษาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติจนแตกฉานลึกซึ้ง ถึงกับท่าน
อาจารย์อุบาซิ่นได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนา โดยมุ่ง

หวังที่จะให้ท่านเป็นผู้นำพระพุทธศาสนากลับไปลงหลักปักฐานในประเทศอินเดียอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งท่านก็ได้ปฏิบัติตามปณิธานของอาจารย์ของท่าน ด้วยการเผยแผ่การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในประเทศอินเดีย จนทำให้พระพุทธศาสนากลับเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายขึ้นในปัจจุบัน ผู้ปฏิบัติชาวอินเดีย โดยเฉพาะพวกที่ได้รับการศึกษาศัมย์ใหม่ ได้พบว่าพระพุทธศาสนามีคำสอนอันมีเหตุผลพิสูจน์ได้ และให้ผลทันทีโดยมิพักต้องรอไปถึงชาติหน้า ด้วยผลของการปฏิบัติที่ผู้ปฏิบัติได้รับโดยลำดับ ทำให้สามารถชำระจิตให้บริสุทธิ์สะอาดและได้พบกับสันติสุขที่แท้จริง ต่างก็พากันบอกต่อๆ กันไป การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจึงแพร่หลายไปพร้อมๆ กับความรู้ความเข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

ด้วยเหตุดังกล่าว กลุ่มผู้นำชาวฮินดูที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดการประชุม จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ท่านรับคำเชิญ ยอมเข้าร่วมการประชุม เพื่อผลในการโฆษณาชวนเชื่อว่า พวกตนได้รับความสนับสนุนและการยอมรับจากฝ่ายชาวพุทธ แต่ทุกครั้งที่ได้รับการเชื่อเชิญ ท่านอาจารย์โกเอ็นก้าจะปฏิเสธที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แลเห็นความไม่จริงใจของกลุ่มชาวฮินดูเหล่านั้น ซึ่งท่านก็มีได้สิ่งเลวที่จะแจ้งให้กลุ่มฮินดูทราบอย่างตรงไปตรงมา พร้อมกับเรียกร้องให้แก้ไขความเข้าใจที่ผิดพลาดและยุติการดำเนินการที่ไม่สุจริตเสีย แต่ก็ไม่ได้รับการนำพา

จวบจนเมื่อการประชุมครั้งที่ ๒ ประสบกับความล้มเหลวในประเทศไทย กลุ่มฮินดูเหล่านี้จึงเตรียมการจัดประชุมอีกครั้งหนึ่งที่

ลุมพินี ผู้จัดการประชุมได้พยายามอีกครั้งหนึ่งที่จะเชิญท่านให้เข้าร่วมการประชุมด้วย ท่านเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ประกาศความจริงให้ชาวโลกได้รับรู้ พร้อมทั้งกับตั้งประชาชนให้หันกลับมาให้ความสนใจในแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาอย่างถูกต้อง ท่านจึงส่งสารไปชี้แจงให้ผู้จัดการประชุมเข้าใจว่า เจตนาที่ไม่สุจริตและท่าทีของผู้นำชาวฮินดูที่มุ่งหมายจะครอบงำชาวพุทธ และการบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อหวังกลืนพระพุทธศาสนาในประเทศเพื่อนบ้านนั่นเอง ที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้าน และเป็นเหตุให้การประชุมล้มเหลว นอกจากนี้ท่านยังได้เรียกร้องให้ผู้นำสูงสุดของศาสนาฮินดู คือคังกราคารยยุคปัจจุบันออกมาประกาศยอมรับความผิดพลาดในอดีต ที่ได้มีการเจาะจงโจมตีทำลายล้างพระพุทธศาสนา และโฆษณาชวนเชื่อว่าพระพุทธเจ้าคืออวตารปางหนึ่งของพระวิษณุและสอนธรรมเพื่อให้คนหลงผิด

ในที่สุดคังกราคารยแห่งสำนักกาญจิจิ กัมมโกฏฐิ ปิฐฐุ ซึ่งเป็นหนึ่งในตำแหน่งคังกราคารยทั้งหมดสี่ตำแหน่ง ได้มาพบท่านอาจารย์โกเอ็นก้า เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ณ สำนักงานมหาโพธิสมาคมที่สารนาถ การพบปะครั้งประวัติศาสตร์นี้ใช้เวลา ๒ ชั่วโมงเต็ม (๑๓.๐๐น.-๑๕.๐๐น.) และได้ออกแถลงการณ์ร่วมกันในวันนั้น โดยคังกราคารยผู้นี้ยอมรับว่า การกล่าวร้ายป้ายสีพระพุทธเจ้าในคัมภีร์ฮินดูต่างๆ นั้นเป็นความไม่ถูกต้อง และไม่ควรที่จะเผยแพร่อีกต่อไป รวมทั้งได้ยอมรับว่าการแบ่งระบบชั้นวรรณะตามลัทธิฮินดูนั้นเป็นความไม่ถูกต้องอีกเช่นกัน

ท่านอาจารย์โกเอ็นก้าได้กล่าวว่า ท่านมิได้ต้องการที่จะก่อให้เกิดความขัดแย้งในหมู่ชาวฮินดูกับชาวพุทธแต่อย่างใด ท่านเพียงต้องการที่จะให้ทั้งสองฝ่ายได้เข้าใจว่า การโฆษณาชวนเชื่อว่า พระพุทธเจ้าคือพระนารายณ์อวตารมานั้นเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และการที่ชาวฮินดูส่วนใหญ่กล่าวเช่นนั้น ก็เนื่องจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หากได้เกิดจากเจตนาร้ายแต่อย่างใดไม่ หากคนเหล่านั้นได้รับคำอธิบายที่ถูกต้องด้วยท่าทีที่เมตตาที่มีความหวังดีต่อกัน และด้วยความอดกลั้นไม่ไปชวนทะเลาะแล้ว ชาวฮินดูเหล่านั้นก็จะยอมรับความจริงได้ ท่านยังได้กล่าวอีกว่า เป็นเรื่องน่ายินดีที่ผู้นำสำคัญของชาวฮินดูได้มีท่าทีที่อ่อนน้อมในการแสวงหาไมตรีกับชาวพุทธ ซึ่งท่านหวังว่าทั้งสองฝ่ายจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันสืบต่อไป แม้ท่านจะรู้ดีว่าการลบเลือนความเข้าใจผิดๆ ของชาวฮินดูที่มีต่อพระบรมศาสดาจะเป็นเรื่องที่ยากลำบาก และยังคงต้องใช้เวลามากมายตาม ก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดท่านก็เชื่อว่า ความพยายามครั้งนี้บังเกิดผลที่ดี

หนังสือเล่มน้อยนี้จึงเป็นเอกสารที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาที่สำคัญยิ่งฉบับหนึ่ง เพราะเป็นบันทึกความพยายามในการที่จะแก้คำสอนที่บิดเบือนในคัมภีร์ฮินดู อันเป็นเหตุให้พระพุทธศาสนาต้องล่มสลายไปจากประเทศอินเดีย และทำให้เกิดความเชื่ออย่างผิดๆ ในหมู่ชาวอินเดียมาเป็นเวลาร่วมพันปี

ผู้เรียบเรียงขอขอบคุณมูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์ ที่เล็งเห็นความสำคัญของบันทึกเหตุการณ์นี้

และได้จัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มเพื่อให้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์
พระพุทธศาสนาต่อไป

การเรียบเรียงหนังสือนี้ได้รับความช่วยเหลือร่วมมือจากหลาย
ท่าน คุณกนกวรรณ สุวรรณเศรษฐ์ และคุณสุธิรา แสงเจริญตระกูล
ได้ทำหน้าที่แปลเอกสารเบื้องต้นให้ ซึ่งทำให้งานของผู้เรียบเรียง
สะดวกขึ้นมาก ดร.จิรพัฒน์ ประพันธ์วิทยาแห่งศูนย์สันสกฤตศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่านช่วยแปล
ข้อความภาษาสันสกฤตจากคัมภีร์ปุราณะต่างๆ ที่ท่านอาจารย์
โกเอ็นก้าหยิบยกขึ้นมาอ้างอิง ซึ่งจะทำให้ชาวพุทธไทยที่ไม่ทราบเรื่อง
ชัดเจนได้เข้าใจถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนคัมภีร์ ไม่ใช่ได้ยินว่า
ฮินดูนับถือพระพุทธเจ้าว่าเป็นพระนารายณ์อวตารปางหนึ่ง ก็เข้าใจ
เอาว่าเขายกย่องพระพุทธเจ้าให้เป็นเทพเจ้าของเขา นอกจากนี้
ผู้เรียบเรียงยังได้รับความเมตตาจากพระกัณฑ์สิโลแห่งวัดบวรนิเวศ
วิหาร ช่วยอ่านต้นฉบับทั้งหมด ทั้งพากย์ภาษาไทยและอังกฤษ และ
ให้คำแนะนำที่มีค่าเพื่อให้หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้เรียบเรียงขอขอบคุณและกราบขอบพระคุณท่านที่ได้กล่าว
ข้างต้น ซึ่งมีส่วนสำคัญทำให้หนังสือสำเร็จลงได้ หวังว่าท่านผู้สนใจ
ศึกษาประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาจะได้รับประโยชน์จากหนังสือ
เล่มนี้ตามสมควร

สุทธิ ชโยดม ผู้เรียบเรียง

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓

สารที่ท่านอาจารย์โกเอ็นก้ามีไปถึงคณะผู้จัดการประชุม
ในโอกาสที่ได้รับเชิญให้ไปร่วมการประชุมฮินดู-พุทธสัมพันธ์
ซึ่งจัดขึ้น ณ สิทธัตถะนคร ลุมพินี ประเทศเนปาล
๑๙-๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

สัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน

ข้าพเจ้ามีความยินดีในเจตนารมณ์ของดร.ปี.เค. โมดิ ที่จะฟื้นฟู
สัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้านของเรา เพราะเป็นประเด็นที่ตรง
กับใจของข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าเองก็ได้พยายามทำในสิ่งเดียวกันนี้
เท่าที่จะทำได้เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความ
ตั้งใจนั้นจะดีมาก แต่ถ้าวิธีดำเนินการไม่ถูกต้อง ก็กลับจะทำให้
สัมพันธ์ไมตรีเสื่อมทรามลงไป แทนที่จะดีขึ้น เราจึงต้องระมัดระวัง
ให้มาก ประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านของเรานั้น เป็นธรรมดาที่จะ
ต้องมีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง มีความรัก ความนับถือและความ
ภาคภูมิใจในประเทศและศาสนาของตน การสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับ
ประเทศเพื่อนบ้านจึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ซึ่งจะต้องใช้ความ
ระมัดระวังมาก เมื่อใดการกระทำของเราก่อให้เกิดความสงสัยขึ้น
ในใจของเรา เช่น สงสัยว่าเรากำลังพยายามพิสูจน์ว่า เราเหนือกว่า
และยิ่งใหญ่กว่าเขา หรือว่าเขาต่ำต้อยกว่าเรา และเรากำลังพยายาม
ที่จะครอบงำเขา ไม่ว่าจะจะเป็นความพยายามที่จะครอบงำทางด้าน

การเมือง วัฒนธรรม หรือศาสนาก็ตาม ปฏิกริยาตอบโต้อย่างเป็นทางการจะต้องเกิดขึ้นเป็นธรรมดา แม้ว่าอินเดียจะเป็นประเทศที่ใหญ่โตทั้งในด้านเนื้อที่และจำนวนประชากร แต่อินเดียก็ควรจะสังเกตเห็นประโยชน์พอที่จะลดละอหังการของตน และปฏิบัติต่อประเทศเพื่อนบ้านทั้งหลายด้วยไมตรีจิตอย่างผู้ที่เท่าเทียมกัน ประเทศอินเดียไม่ควรจะกระทำการใดๆ ที่ทำให้ประเทศเพื่อนบ้านรู้สึกต่ำต้อย ด้วยการแสดงตนว่าเหนือกว่า หากทัศนคติของการประชุมฮินดู-พุทธสัมพันธ์นี้ไม่เปลี่ยนแปลง ก็เป็นการยากที่จะกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเหล่านี้ได้ ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตของข้าพเจ้ากว่าครึ่งชีวิตในประเทศพม่าและในประเทศใกล้เคียงอื่นๆ ข้าพเจ้าจึงเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนในประเทศเหล่านี้ดี

การประกาศว่าพระพุทธเจ้า เป็นอวตารของพระวิษณุ

เราควรที่จะศึกษาให้เข้าใจว่าข้อความดังต่อไปนี้ คือเหตุที่ทำให้เกิดปฏิกริยาต่อต้านอย่างรุนแรง

๑. พระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา ซึ่งพระวิษณุนั้นได้อวตารมายังโลกนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า และหลังจากที่อวตารมาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว พระวิษณุก็จะอวตารลงมาอีก มิใช่จะเป็นเพียงกัลป์ในชาติต่อไปเท่านั้น แต่ยังคงอวตารลงมาอีกทุกครั้งทีคำสอน

ของศาสนาฮินดูตกอยู่ในอันตราย ทั้งนี้ด้วยจุดประสงค์ที่จะสถาปนาศาสนาฮินดูขึ้นมาใหม่ เรื่องเช่นนี้จะให้ผู้คนในประเทศเพื่อนบ้านยอมรับได้อย่างไร ในเมื่อพระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เองเป็นผู้ที่ได้บำเพ็ญพระบารมีอย่างอนเอนอนันต์จนนับชาติไม่ถ้วน เพื่อความหลุดพ้นจากสังสารวัฏฏ์ พระโพธิสัตว์ลีลิตตะ โคตมะทรงเป็นพระโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะ และเมื่อเติบโตใหญ่ก็ได้เสด็จออกแสวงหาสัจธรรม พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญเพียรอย่างยิ่งยวด เพื่อที่จะนำเอาวิธีการปฏิบัติวิปัสสนาซึ่งสูญสิ้นไปแล้ว ให้กลับคืนมาสู่ประเทศอินเดียอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อทรงค้นพบแล้ว ก็ได้ทรงใช้วิธีการปฏิบัตินี้ในการจัดการปรุงแต่งตลอดจนกิเลสทั้งมวล จนได้บรรลุธรรมและหลุดพ้นจากวังวนแห่งชาติภพ หลังจากที่ได้ทรงบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ก็ทรงเปล่งพระวาจาด้วยความโสมนัสยินดีว่า “*อภัย อนติมชาชาติ*”- ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา “*นตฺถิทานิ ปุนพฺภโวติ*” - เราจะไม่เกิดอีกแล้ว เช่นนี้แล้วเหล่าพุทธศาสนิกชนจะทนฟังคำบิดเบือนที่ว่า พระพุทธเจ้าจะกลับมาเกิดอีกได้อย่างไร? ความเชื่อในเรื่องการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด จะอยู่ร่วมกับความคิดที่ว่ามีการเกิดแล้วเกิดอีกได้อย่างไร? ไม่ว่าจะจุดมุ่งหมายของการเกิดใหม่จะประเสริฐเลิศเลอสักเพียงใดก็ตาม การเกิดใหม่ก็คือการเกิดใหม่ ฉะนั้น เราจึงต้องมีความเข้าใจว่า เรากำลังกรีดแผลฉกรรจ์อันสุดจะทนได้ลงในหัวใจเพื่อนบ้านของเรา เมื่อเรากล่าวว่า พระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา คำพูดเช่นนี้แปลความหมายได้ว่า พระพุทธวจนะนั้นเป็นเท็จ และคำสั่งสอนของ

พระองค์ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้ปฏิบัติหลุดพ้นจากสังสารวัฏฏ์ได้ ก็เป็นที่ชัดเจน แท้จริงนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นที่ยอมรับของคนเป็นจำนวนมากนับพันล้านตั้งแต่ครั้งที่ยังดำรงพระชนม์อยู่ และการเปล่งวาจาด้วยความเบิกบานของบรรดาพระสาวกเป็นพันๆ รูป ผู้ซึ่งได้บรรลุความหลุดพ้นด้วยการปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ ก็ยังคงปรากฏอยู่ในคัมภีร์พระบาลี อันเป็นสมบัติทางจิตวิญญาณอันหาค่ามิได้ที่ได้ตกทอดมาตราบเท่าทุกวันนี้

๒. ที่เจ็บปวดและเลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การอ้างว่าพระพุทธเจ้าหาได้อวตารมาจากคุณสมบัติในภาคที่ดั่งามของพระวิษณุไม่ แต่เป็นการประมวลเอาภาคที่เลวร้ายของพระวิษณุมาเป็นการอวตารของ *มายา โมหะ* (ความหมายตามพัญชนะคือ ความหลอกลวงและความงมงาย) ที่ถือกำเนิดมาเพื่อหลอกลวงหว่านล้อมเหล่าอสูรมิให้เดินไปในทางที่ถูกต้อง และเพื่อป้องกันมิให้พวกอสูรประกอบพิธีกรรมทางพระเวท ทั้งนี้ก็เพื่อให้แน่ใจว่าพระอินทร์และเทวดาอื่นๆ (ที่เป็นบริวารของพระวิษณุ) จะได้ปกครองสวรรค์ต่อไปอย่างปลอดภัยและมั่นคง ผู้ที่ศรัทธาในพระพุทธเจ้าจะอดทนอดกลั้นต่อเรื่องราวที่มุ่งเหยียดหยาม และดูหมิ่นพระพุทธเจ้าและคำสั่งสอนของพระองค์ได้อย่างไร ขอพิสูจน์ในเรื่องนี้ก็คือปฏิบัติที่ไม่พอใจที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเมื่อ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา และที่เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกก็คือ ปฏิบัติที่มีต่อภาพยนตร์โทรทัศน์ของบริษัทโซนี่ ที่ได้สร้างเรื่องอันเป็นที่ชัดเจนด้วยการใส่บทสนทนาที่ชั่วร้ายระหว่างมาร (ซาตาน) และพระนางมหามายา พระพุทธรมาธา ปฏิบัติการต่อ

ด้านภาพยนตร์ดังกล่าวนี้รุนแรงมากเสียจนกระทั่ง หัวหน้าคณะรัฐบาลทหารในประเทศพม่าต้องส่งคำเตือนอย่างแข็งกร้าวไปยังบริษัทโทรทัศน์โซนี่ แจ้งให้บริษัทโซนี่หยุดสร้างภาพยนตร์ชุดนี้ เราควรจะต้องเรียนรู้จากบทเรียนเหล่านี้ และจะต้องหยุดยั้งความดีร้นในการพยายามที่จะพิสูจน์ว่า พระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา และจะต้องมีความสุขรอบคอบพอที่จะไม่รื้อฟื้นความผิดพลาดเก่าๆ และสร้างบาดแผลในใจให้แก่ชาวพุทธในประเทศเพื่อนบ้านอีกต่อไป เพราะถ้าเรายังคงพยายามที่จะยืนยันว่าพระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา แล้วสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเหล่านี้จะดีขึ้นได้อย่างไร ?

๓. พุทธศาสนิกชนทั้งหลายยิ่งจะรู้สึกเจ็บปวดมากขึ้นไปอีก เมื่อมีผู้พูดว่า พระวิษณุจะอวตารเป็นกัลกิในการอวตารครั้งที่ ๑๐ และจุดมุ่งหมายเพียงประการเดียวของการอวตารครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะทำสงครามกับชาวพุทธ และไม่ใช้เฉพาะชาวพุทธในประเทศอินเดียเท่านั้น แต่จะรวมไปถึงในประเทศเพื่อนบ้านต่างๆ รวมทั้งประเทศจีนด้วย ทั้งนี้เพื่อกวาดล้างชาวพุทธให้หมดไป เพราะการอวตารมาเป็นกัลกิ ก็เพื่อที่จะก่อสงครามเช่นเดียวกับสงครามระหว่างพระรามกับทศกัณฐ์ โดยกัลกิจะชนะและฆ่าชาวพุทธทั้งหมด รวมทั้งหัวหน้าของชาวพุทธที่ชื่อชินะ (พระนามของพระพุทธเจ้า) กับพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางมหายาด้วย เราหวังที่จะกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้านด้วยการสนับสนุนทฤษฎีการอวตาร ที่มีรากฐานมาจากเทพนิยายที่ต่อต้านพระพุทธเจ้าและต่อต้านชาวพุทธ



เช่นนั้นหรือ? ถ้าไม่มีการพูดถึงเรื่องไปปดมดเท็จเหล่านี้เสียตั้งแต่ต้นได้ก็จะเป็นการดี เพราะการกระทำเช่นนี้ก็เปรียบเสมือนการขุดหลุมฝังศพเก่าๆ ขึ้นมา ทำให้งูและแมลงป่องที่มีพิษร้าย อันเป็นผลพวงของการแข่งขันในอดีตระหว่างชาวฮินดูกับชาวพุทธ โผล่พื้นดินขึ้นมาอีก เป็นการเปิดบทที่ชั่วร้ายในหน้าหนังสือประวัติศาสตร์ขึ้นมาใหม่ ในขณะที่ปัญหาใหญ่สำหรับเราในปัจจุบันก็คือ จะปิดบทนี้ อย่างระมัดระวังได้อย่างไร ข้าพเจ้าประหลาดใจมากที่ดร.โมดิไม่ทราบแผนการณ์ชั่วร้ายที่อยู่เบื้องหลังการกำเนิดของนิทานลวงโลกเรื่องนี้ การจัดการประชุมฮินดู-พุทธสัมพันธ์ขึ้นมา รังแต่จะทำให้มีคนที่มีความเชื่อในเรื่องพระพุทธรเจ้าเป็นอวตารปางหนึ่งของพระวิษณุเพิ่มขึ้น แล้วคนเหล่านี้ก็จะพยายามที่จะยืนยันความเชื่อนี้ต่อไปอีกด้วยความหลงผิด ซึ่งก็เท่ากับเป็นการวางยาพิษให้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียกับประเทศเพื่อนบ้านโดยแท้

การประกาศว่าประเพณีพระเวท เป็นต้นกำเนิดของคำสอนของพระพุทธรเจ้า

ข้าพเจ้าได้อ่านรายงานการประชุมเมื่อครั้งก่อนอย่างคร่าวๆ และได้พบว่านักวิชาการชาวอินเดียทุกคนที่เข้าร่วมประชุม ต่างพยายามที่จะพิสูจน์ว่า คำสอนของพระพุทธรเจ้านั้นมีต้นกำเนิดมาจากประเพณีพระเวท และนักวิชาการเหล่านั้นก็ยืนยันว่าชาวพุทธ

ทั้งหลายควรจะยอมรับทฤษฎีนี้ แต่ประเทศเพื่อนบ้านจะยอมรับความคิดนี้ได้อย่างไร? และทำไมเขาจึงจะต้องยอมรับ เขาน้อมรับคำสอนของพระพุทธเจ้าในฐานะที่เป็นประเพณีสมณะอันไม่ขึ้นต่อประเพณีอื่นใด แล้วเราจะหวังให้เขาล้มเลิกความเชื่อของเขาทั้งหมดและพระธรรมที่ทรงสอนเป็นสิ่งที่ขอยืมมาจากประเพณีพระเวทเช่นนั้นหรือ? ในเมื่อความจริงนั้นเป็นตรงกันข้าม พระพุทธองค์ทรงเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครเทียบเทียมได้ ทรงค้นพบวากิเลสตัณหานั้นหาได้เกิดจากผัสสะ หรือการกระทบกันของอายตนะภายในกับภายนอก อย่างที่เชื่อกันในสมัยนั้นหรือที่ยังเชื่อกันอยู่แม้ในปัจจุบันนี้ไม่ พระองค์ทรงพบความจริงที่ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนว่าเมื่ออายตนะภายในและภายนอกกระทบกัน เวทนาหรือความรู้สึกทางกายจะเกิดขึ้น แล้วโลภะกิเลสหรือโทสะกิเลสก็จะเกิดขึ้นตอบสนองต่อความรู้สึกทางกายนั้น จากการที่ได้ทรงค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างจิตกับกาย และการมีปฏิภิกิริยาต่อกันและกันของจิตและกายนี้แหละ ทำให้ทรงพบหนทางปฏิบัติซึ่งมีคุณค่าใหญ่หลวงต่อมวลมนุษยชาติ เป็นวิธีการปฏิบัติซึ่งให้ผลทันที ไม่ว่าจะเป็นในสมัยพุทธกาลหรือในสมัยนี้ วิธีการปฏิบัติอันเป็นวิทยาศาสตร์ที่สามารถขจัดกิเลสในจิตใจโดยใช้ความรู้สึกทางร่างกาย ซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงกล่าวไว้ว่าแม้พระพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆ ก่อนหน้านี้ ก็ได้ใช้วิธีการเดียวกันนี้เพื่อความหลุดพ้น พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้ค้นพบหนทางอันนำไปสู่ความดับทุกข์ที่ได้สูญหายไป และได้ทรงนำกลับมามอบให้แก่มวลมนุษยชาติอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นไปไม่ได้ที่พุทธบริษัท

ผู้รู้ข้อปฏิบัตินี้จะยอมรับว่า คำสอนของพระองค์เอามาจากประเพณีพระเวท พระวาจาที่ทรงกล่าวเมื่อได้บรรลุธรรมนั้น ประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านยังได้นำมาเป็นบทสวดมนต์ที่ใช้สวดกันอยู่ทุกวันนี้ว่า “ปุพเพ อนนุสฺสุเตสุ ธมฺเมสุ จกฺขฺชุง อุตฺปาติ” ซึ่งแปลว่า “จักขุเกิดขึ้นแล้วในธรรมอันเราไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน” ฉะนั้น จะพูดได้อย่างไรว่า พระพุทธองค์ได้ทรงขอยืมสิ่งที่พระองค์ไม่เคยได้ยินได้ฟังไปจากพระเวท

ยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เน้นย้ำความจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ นั่นคือหลังจากที่ได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว พระพุทธเจ้าได้เสด็จไปยังเมืองสาธนาถ (มฤคทายวัน) ระหว่างทางอุปกะซึ่งเป็นอาชีวก (นักบวช) ได้แลเห็นพระองค์ รัศมีแห่งการตรัสรู้ที่แผ่ออกมาบนพระพักตร์อันงดงามและสงบเย็นของพระพุทธเจ้าทำให้เกิดความประทับใจ อุปกาชีวกจึงทูลถามพระองค์ว่า

“โก วา เต สตุถา” – ใครเป็นศาสดาของท่าน

“กสฺส วา ตวํ ธมฺมํ โรเจสี” – ท่านชอบธรรมะของใคร
พระพุทธเจ้าทรงตอบว่า

“วิมุตฺโต สยํ อภิญญาาย” – เราหลุดพ้นแล้วด้วยปัญญาอัน
ยิ่งเอง

“น เม อจฺริโย อตฺถิ” – อาจารย์ของเราไม่มี

“เอโกมฺหิ สมฺมาสมฺพุทฺโธ” – เราผู้เดียวเป็นสัมมาสัมพุทธะ
ผู้ที่ตรัสรู้เอง (สยัมภู) เท่านั้น จึงจะเรียกว่าสัมพุทธะ พระ
พุทธเจ้าทรงค้นพบหนทางไปสู่ปรมาตถธรรมด้วยพระองค์เอง โดยที่

ไม่มีครูหรือผู้นำทาง และก็ได้ทรงบรรลุปรมัตถธรรม หนทางอันนำไปสู่ความหลุดพ้นที่พระสัมมาสัมพุทธะทรงค้นพบและทรงประกาศ เพื่อให้คนทั้งหลายได้พ้นทุกข์นี้ ได้สูญสิ้นไปกับกาลเวลา เมื่อพระโพธิสัตว์พระองค์ใดได้ทรงค้นพบและเผยแผ่แนวทางนั้นอีกครั้ง พระโพธิสัตว์พระองค์นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ หนทางที่พระพุทธเจ้าพระองค์ก่อนหน้านี้ คือพระสัมมาสัมพุทธกัสสปะ ได้ทรงประกาศไว้ ได้สูญหายไปจากโลกแล้ว พระโคตมสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบอีกครั้ง และได้ทรงนำมาแสดงแก่คนทั้งปวง จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่พุทธบริษัททั้งหลายจะต้องทนไม่ได้ เมื่อมีการพูดเท็จว่า พระมหาสมณะโคตมพุทธเจ้าทรงได้ความรู้จากประเพณีพระเวท แทนการกล่าวเท็จดังกล่าว หากจะพูดว่าประเพณีอันมีคุณค่าทางจิตวิญญาณทั้งสองต่างเป็นอิสระต่อกัน และในบางสมัยก็มีอิทธิพลต่อกันและกัน ก็จะเป็นคำกล่าวที่เป็นความจริงและยอมรับได้ง่ายกว่า

ประเพณีทางจิตวิญญาณต่างๆ ที่มีความคิดเห็นและทัศนคติแตกต่างกันได้เกิดขึ้นและเจริญงอกงามที่นี้ ย้อนหลังไปสองพันหกร้อยปีก็ได้มีประเพณีต่างๆ มากมายที่รุ่งเรืองอยู่ที่นี้ และในจำนวนนี้ก็มีประเพณีสำคัญที่เก่าแก่มากอยู่ ๒ ประเพณี ประเพณีหนึ่งคือประเพณีสมณะ และอีกประเพณีหนึ่งคือประเพณีพราหมณ์ ประเพณีทั้งสองต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่จะให้มนุษย์หลุดพ้นจากวัฏฏสงสาร แต่วิธีการนั้นแตกต่างกัน ประเพณีสมณะให้ความสำคัญกับการหลุดพ้นด้วยการเพียรปฏิบัติด้วยตนเอง แต่ประเพณี

พราหมณัให้ความสำคัญกับควมเชือที่ว่ ตัองสวดอ้อนวอนพระเจ้หรือพระพรหมจึจะหลุดพ้นได้ พระพุทธรเจ้ทรงเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญแห่งวัฒนธรรมของสมณะ เมือเสด็จออกจากพระราชวังเพือค้นหาสัจธรรมนั้น เมือข้ามพรมแดนแห่งอาณาจักรของพระองค์ ก็ได้ทรงปลงพระเกสา พระมัสสุ และพระทาตมิกะของพระองค์ และได้ทรงฉลองพระองค์ตามประเพณีสมณะในสมัยนั้น และนี่คือเหตุผลที่ทรงได้รับถววยพระนามว่าสมณโคตมหรือมหาสมณะ ทั้งสองกลุ่มนี้มีความขัดแย้งไม่พอใจกันอยู่ และฝ่ายหนึ่งก็ต้องการทำให้อีกฝ่ายหนึ่งตัอยลง พวกพราหมณัพากันเรียกและหัวเราะเยาะพวกสมณะว่ “สมณะไล้้นพวกนี้เป็นพวกต่ำ ต่ำ และเกิดจากเท้าของพระพรหม” พระพุทธรองค์เองก็เคยถูกเหยียดหยามด้วยถ้อยคำเหล่านี้หลายครั้ง และเหล่าสมณะก็จะหัวเราะเยาะพวกพราหมณัด้วยการเรียกว่ “เจ้พวกหัวชฎา” แม้พระพุทธรองค์จะทรงเป็นศาสดาของเหล่าสมณะ แต่พระองค์ก็ทรงเพียรพยายามตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์เพือขจัดควมเกลียดชังซึ่งกันและกัน พระองค์มิได้ทรงให้ควมสำคัญกับเครื่องนุ่งห่มภายนอก และทรงให้คำจำกัดควมของพราหมณัและสมณะอย่างเดียวกัน คือเป็นผู้ที่ได้ชำระจิตใจจนบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง พระองค์ได้ทรงพิสูจนัว่ ประเพณีทั้งสองมีจุดมุ่งหมายเหมือนกัน แต่วิธีการนั้นแตกต่างกันอย่างแน่นอน พระพุทธรองค์ทรงเป็นศาสดาผู้ยิ่งใหญ่แห่งประเพณีสมณะ และตามประเพณีของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงประกาศว่ พระองค์ไม่สามารถที่จะประทานนิพพานให้แก่ใครได้ เช่นเดียวกับพระพุทธรเจ้พระองค์

ก่อนๆ ทรงทำได้แต่เพียงชี้ทางให้เท่านั้น ทรงเป็นผู้ชี้หนทางที่จะถึงความพ้นทุกข์ มิใช่เป็นผู้ให้ความพ้นทุกข์ บุคคลจะต้องเพียรพยายามด้วยตนเองเพื่อความหลุดพ้นของตนเอง “ตุมฺเหติ กิจจํ อตฺตปฺปํ อกฺขตาโร ตถาคตา” ไม่มีผู้ใดที่จะหลุดพ้นได้ด้วยความช่วยเหลือหรือความกรุณาของผู้อื่น ความกรุณานั้นก็คือ เมื่อบุคคลได้เดินไปตามหนทางนี้จนถึงจุดหมายแล้ว ก็ชี้ทางนั้นให้แก่ผู้อื่น ตรงกันข้ามกับประเพณีพราหมณ์ (ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะเรียกว่า ประเพณีสวดอ้อนวอนมากกว่า) ซึ่งเชื่ออย่างมั่นคงว่า ความหลุดพ้นสามารถทำได้ด้วยความกรุณาของผู้อื่น

เราไม่จำเป็นต้องกล่าวว่ประเพณีหนึ่งดีกว่าอีกประเพณีหนึ่ง แต่เราจะต้องยอมรับการดำรงอยู่อย่างอิสระของประเพณีทั้งสอง เราไม่สามารถจะแสวงหาสัมประวัติศาสตร์ด้วยการปฏิเสธไม่ยอมรับความแตกต่างของประเพณีทั้งสอง หากเราต้องการที่จะปรับปรุงสัมพันธไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน เราก็จะต้องยอมรับว่าประเพณีสมณะที่เขานับถือ นั้นทัดเทียม หรืออาจจะเหนือกว่าประเพณีการสวดอ้อนวอน การคาดหวังว่าผู้ที่นับถือประเพณีสมณะจะยอมรับประเพณีการสวดอ้อนวอนนั้นเป็นความคิดที่ผิดอย่างสิ้นเชิง ทั้งสองประเพณีนี้เป็นสมบัติอันล้ำค่าของประเทศอินเดีย หากเราให้ความสำคัญกับประเพณีทั้งสองอย่างเท่าเทียมกัน ก็จะไม่มีการแบ่งแยกหรือความขัดแย้ง แต่การยืนยันกรานว่า คำสอนของพระพุทธองค์เป็นผลพวงจากประเพณีพระเวท ย่อมก่อให้เกิดความขัดแย้งแตกแยกอย่างแน่นอน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า หากจะให้เกิดผลดี เราควร

ที่จะเปลี่ยนหลักการของการประชุมครั้งนี้ โดยให้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมกันแก่ประเพณีทั้งสอง และให้ความร่วมมือกับประเทศเหล่านี้ นั่นแหละจึงจะเป็นการสร้างความสุขสวัสดิ์ เราควรรู้ได้ด้วยสามัญสำนึกของเราว่า เราจะไม่สามารถพัฒนาสัมพันธไมตรีกับใครได้ หากเราไปแสดงให้เขารู้สึกว่า เราเห็นว่าเขาด้อยกว่าเรา

อาจมีบางคนจากประเทศเหล่านี้ที่มาเข้าร่วมการประชุม ซึ่งเขาอาจจะมาเพราะความสัมพันธ์ทางการทูต หรืออาจจะมาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และก็อาจไม่ได้แสดงความเห็นคัดค้านใดๆ แต่ในอนาคตเมื่อเขาได้เรียนรู้ความจริง เขาก็จะต้องคิดว่าเขาถูกหลอก และเมื่อนั้นแหละเขาก็จะกลับกลายเป็นศัตรูของเรา แม้แต่ผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมในครั้งนี ก็จะต้องกลายเป็นศัตรูทันทีเมื่อได้ยินเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าการประชุมเช่นนี้จะไม่บังเกิดผลดีในระยะยาว หากไม่มีความจริงใจ ความซื่อตรงที่ปราศจากมารยาแล้ว ผลของการประชุมก็จะออกมาในทิศทางที่ตรงกันข้าม

เราจำเป็นต้องเข้ากับชาวอินเดีย ที่นับถือศาสนาพุทธให้ได้

หากความสัมพันธ์กับมวลชนชาวอินเดียที่ประกาศตนเป็นชาวพุทธไม่ดีขึ้น ประเทศเพื่อนบ้านย่อมไม่อาจจะยอมรับว่า การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ เพราะปัญหานั้นมิได้อยู่แต่เพียง

แต่การปลอบประโลมใจประเทศเพื่อนบ้านเท่านั้น แต่ยังอยู่ในความเป็นเอกภาพและบูรณภาพ (หรืออะไรก็ตามที่ยังเหลืออยู่) ของประเทศนี้ด้วย โดยเป็นผลมาจากเสียงประท้วงในความโหดร้าย ไม่มีมนุษยธรรมของการแบ่งแยกสถานะสูงต่ำทางสังคมของประเทศเรา เราไม่สามารถปฏิเสธความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับคนส่วนหนึ่งในสังคมที่ถูกประกาศว่าเป็นพวกที่แตะต้องไม่ได้ (หรือจัญทาล – ผู้เรียกเรียก) ระบบการแบ่งชั้นวรรณะที่มีรากฐานมาจากชาติกำเนิด ซึ่งต่อมาทำให้เกิดวรรณะอื่นๆ ขึ้นอีกหลายๆ วรรณะ ได้พิสูจน์ให้เห็นชัดเจนแล้วว่า เป็นอันตรายต่อเกียรติยศชื่อเสียงของประเทศ และจะยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ต่อไปในอนาคต ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้ทราบจาก ดร.โมติว่า ท่านคังกรอาจารย์ได้นำเรื่องนี้ไปพิจารณาอย่างจริงจัง และท่านมีความรู้สึกว่ เราควรขจัดการแบ่งแยกชั้นวรรณะอันเนื่องมาจากชาติกำเนิดนี้ออกไป การประชุมนี้จะมีประโยชน์มากหากจะดำเนินไปตามแนวทางนี้

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับท่านคังกรอาจารย์แห่งกาญจิล้วนเป็นสิ่งที่น่ายินดี ข้าพเจ้าได้ทราบว่ ท่านเป็นคนฉลาด มีความคิดเปิดกว้าง และมีสายตายาวไกล ท่านเป็นผู้ที่มีใจเปิดกว้างไม่มีอคติเลยแม้แต่น้อย ท่านต้องการทำงานเพื่อความป็นเอกภาพและบูรณภาพของชาติ ในการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับท่าน ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะรู้ว่า ท่านรับรองและส่งเสริมทฤษฎีเรื่องการอวดตามทีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ปุราณะทั้งหลายหรือไม่ ในเมื่อท่านก็ทราบดีว่ได้มีการกล่าวถึงพระพุทธรูปเจ้าในคัมภีร์เหล่านั้นไว้

อย่างไรบ้าง เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าไปเยือนอย่างกึ่ง เพื่อนของดร.โมติได้ให้สัญญาแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านคังกรรจารย์ซึ่งมีกำหนดการจะเดินเท้าไปยังประเทศไทยโดยผ่านทางประเทศพม่า จะกล่าวเสนอให้เราทั้งหลายสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต และพร้อมกันนั้นก็แสดงความเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตเหล่านั้นด้วย ข้าพเจ้าไม่สู้ศรัทธาในคำสัญญาเหล่านั้นนัก แต่คนทั้งสองก็ได้ให้คำมั่นต่อหน้าอดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการการศาสนาคือพันตรีจียุ่น ซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งประธานพุทธสมาคมเถรวาทแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเมียนมาร์ด้วย แต่ในที่สุดเหตุการณ์นี้ก็มิได้เกิดขึ้น ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ว่า ถึงแม้ท่านคังกรรจารย์จะเป็นผู้ที่มีความคิดอ่านเปิดกว้าง ท่านจะสามารถทำสิ่งที่เปรียบเสมือนการพรมน้ำเย็นแห่งไมตรีลงในหัวใจของเพื่อนบ้านของเราได้หรือไม่ และเพื่อนบ้านของเราจะยินดีกลับมาเป็นมิตรกับประเทศอินเดียหรือไม่ ซึ่งถ้าเหตุการณ์นี้สามารถเกิดขึ้นได้จริงก็จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลกับประเทศอินเดีย

การแบ่งประชาชนในชาติออกเป็นวรรณะต่างๆ รวมทั้งวรรณะย่อยๆ อีกมากมาย ตามระบบวรรณะซึ่งมีรากฐานมาจากชาติกำเนิดนั้น ได้ทำให้เกิดอันตรายต่อเสถียรภาพของประเทศ แล้วเราจะไม่สามารถทำอะไรที่เป็นรูปธรรมเพื่อขจัดระบบวรรณะได้เทียวหรือ? ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพบกับท่านคังกรรจารย์เพื่อขอทราบความคิดเห็นของท่านในสองเรื่องนี้ เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ตัดสินใจได้ว่า ข้าพเจ้าควรจะเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้หรือไม่ เพราะข้าพเจ้ายังมีความสงสัยอยู่มากเกี่ยวกับการประชุมฮินดู-พุทธสัมพันธ์นี้ ตราบใด

ที่วิธีการผูกไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้านยังไม่ได้รับการแก้ไข หรือถือว่าเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไข ข้าพเจ้าก็อยากจะอยู่นอกการประชุมมากกว่า เพราะการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการประชุมจะไม่มีประโยชน์ หรือเป็นเรื่องที่น่ายินดีสำหรับข้าพเจ้าเลย อีกทั้งมันก็ไม่ใช้ธรรมชาติของข้าพเจ้าที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกาไร่เถียงขัดแย้งกันด้วย ข้าพเจ้าอยากจะทุ่มเทพละกำลังและเวลาของข้าพเจ้าไปกับงานที่กำลังทำอยู่มากกว่า เพราะเป็นงานที่จะเสริมสร้างบูรณภาพของประเทศ และช่วยทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน รวมทั้งนำความสุขมาสู่โลกอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในการที่จะพบปะสนทนากับท่านคังกรจารย์นั้น ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้การพบครั้งประวัติศาสตร์นี้เป็นกาพบปะที่เปล่าประโยชน์ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องการทราบความคิดเห็นของท่านเสียก่อนที่จะได้พบกับท่าน

ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นศาสนาทุกศาสนามีสัมพันธ์ภาพที่อบอุ่นและจริงใจต่อกัน เราไม่ควรให้ความสำคัญกับประเด็นความขัดแย้ง แต่ควรจะให้ความสำคัญกับศีล ความประพฤติ อันซื่อตรง เทียงธรรม ความอดกลั่น ความบริสุทธิ์ของจิตใจ และความเมตตาซึ่งเกิดจากจิตที่บริสุทธิ์ ความกรุณาและความรัก ประเพณีสมณะของพระพุทธเจ้าและประเพณีพระเวทสามารถที่จะมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันได้ ด้วยการให้ความสำคัญต่อสิ่งเหล่านี้ และถ้าสามารถทำได้ ก็จะไม่ทำให้เกิดผลดีแต่เฉพาะกับประเทศเพื่อนบ้านที่อินเดียได้มีสัมพันธ์ไมตรีมานานมานหลาย ๆ ศตวรรษเท่านั้น แต่ยังเป็นผลดีแก่โลกทั้งโลกด้วย การประชุมที่ลุมพินีก็จะ

ประสพควมสำเร้จ เกียรตยศและควมรุ่งเร้องก็จะปรากฎแก่
ดินแดนอันค้กดีสิทธีของประเทศเนปาล ดินแดนอันพระโพธิสัตว์
สิทธีตถะได้อุบัตขึ้น ณ บริเวณเทือกเขานิมาลัย ท่่ามกลางเหล่่า
ศากยวงค์ และแก่ดินแดนอันค้กดีสิทธีของประเทศอินเดียอันเป็น
ดินแดนที่พระองค์ได้ตรัสรู้ด้วย

จากกัลยาณมิตร เอส. เอ็น. โกอเอ็นก้า

๒๙ กันยายน ๒๕๔๒

ข้อความบางตอนจากคัมภีร์ปุราณะต่างๆ ที่อ้างว่าพระพุทธเจ้าคือพระวิษณุอวตารลงมา

แม้ว่าทฤษฎีเรื่องการอวตารของพระวิษณุจะมีมาก่อนแล้ว แต่เรื่องการอวตารของพระวิษณุมาเป็นพระพุทธเจ้าเริ่มจากคัมภีร์วิษณุปุราณะ ต้นเรื่องมีอยู่ว่า พวกเทวดาแพ้สงครามที่ทำกันมานานระหว่างเทวดากับอสูร พวกเทวดาจึงพากันไปเฝ้าพระวิษณุและเล่าปัญหาให้พระวิษณุฟัง โดยได้แสดงความชื่นชมพระวิษณุในภาคที่ดิงาม และต่อมาก็แสดงความชื่นชมในภาคที่ชั่วร้ายของพระวิษณุด้วย โดยกล่าวว่า

พวกเราขอคารวะรูปของท่านอันเหมือนงูมีลิ้นสองแฉก ซึ่งไม่มีการให้อภัย มีแต่ความโหดร้ายและจมลึกอยู่ในความเพลิดเพลิน (แห่งกาม)

และกล่าวต่อไปว่า

พวกเราขอคารวะรูปที่เป็นสัตว์อันมีค้ำของพระองค์

และกล่าวอีกว่า

ทมฺภปุรายนสมฺโพนิติติกฺษาทมวฺรชฺทมฺ

ยทุ รุปี ตว โควินฺท ตสฺไม ไทศฺยาตุมเน นมะ

ข้าแต่พระโควินทะ (วิษณุ) พวกเราอนมัสการพระองค์ที่มีรูปเป็นอสูร อันเต็มไปด้วยความหลอกลวง ไม่รู้แจ้ง ไม่มีความอดกลั้น และไม่ยับยั้งตน

เกุรรมั มายามยั โฆรึ ยจุ จ รุปี ทวาสิตม

นิตจกรตุมเน ตสัไม นมสั เต ปุรุโษตุม

ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นยอดบุรุษ พวกเราขอคารวะรูปที่มีจิตใจเป็น
ปีศาจนั้นของพระองค์ ที่ร้าย เต็มไปด้วยมายา (การหลอกให้หลงเชื่อ)
ที่น่ากลัว และมีทมน

หลังจากที่ได้ยินคำกล่าววบฐาตั้งนี้ พระวิษณุก็ปรากฏพระองค์
ขึ้นต่อหน้าพวกเทวดา พวกเทวดาจึงเล่าปัญหาของพวกตนให้แก่
พระวิษณุ

สุวณธรมาริตา เวทมารุคานุสวารินะ

น ศกยาสุ เต วัลโย หนตุมสุมาริสึ ตปาวฤตะ

พวกศัตรุ (อสูร) เหล่านี้ปฏิบัติตามธรรมะของพระเวทและระบบ
วรรณะ พวกมันมีตบะป้องกันตัว ดังนั้นจึงยากที่จะชนะและฆ่ามันให้
ตายได้

อิตยุกโต ภควัสึ เตภโย มายาโมหึ ศรีรึตะ

สมุตปาทย ทเทา วิษณุ ปุราห เจทึ สุโรตตมานุ

เมื่อได้รับแจ้งดังนั้น พระวิษณุจึงได้สร้างรูปมายาโมหะ (รูปที่หลอก
ลวงและทำให้โง่งมงาย) จากร่างของพระองค์ แล้วมอบให้แก่พวกเทพ
พร้อมกับตรัสว่า

มายาโมโห ฆิลานุ ไทตยัสึ ตานุ โมหิษยติ

ตโต วฐยา ภวิษณุติ เวทมารุคพหิษุกฤตะ

รูปมายาโมหะจะหลอกพวกแทตย์ (อสูร) เหล่านี้ทั้งหมด และจะ

ทำให้พวกมันไม่ปฏิบัติตามวิถีทางพระเวท ดังนั้นพวกท่านก็จะกำจัดพวกมันได้

ตท จดต น ภิะ การุยา มายาโมโห' ยมคุรตะ

คจจนุ ตทโยปการาย ภาตตำ ภาวิตา สุระะ

เทพทั้งหลายจงกลับไปเถอะ อย่างกลัวเลย มายาโมหะนั้นจะนำหน้าไปและจะคอยให้ความช่วยเหลือพวกท่าน และแล้วมายาโมหะก็เริ่มออกฤทธิ์

นานาปรุการวจน์ ส เตษำ ยุกตโยจิตม

ยา ตถา คุรยัธรม ตสฺย ชุษฺฏเย ยถา ยถา

มายาโมหะได้ทำให้พวกอสูรออกไปจากวิถีทางของพระเวท โดยใช้วาทะหลอกลวงนานาประการ

มายาโมเหเน เต ไทตฺยา ปรุการโร พหุภิสฺ ตถา

วฺยตฺถาปีตา ยถา ไนษา คุรยั กศฺจิทโรจยตุ

มายาโมหะได้ใช้วิธีการต่างๆ มากมาย ทำให้พวกอสูรเหล่านั้นไม่ชอบพระเวททั้งสาม จนกระทั่งเลิกนับถือพระเวท

ตอนจบของนิยายเรื่องนี้ได้โยงไปยังอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีผลร้ายต่อประเทศของเรา ตามเรื่องที่เราเล่านี้ ผู้ใดพูดคุย หรือรับประทานอาหาร หรือคลุกคลี หรือแตะต้อง หรือแม้แต่มองใบหน้าของผู้ที่หลุดไปจากมรรคาของพระเวท ด้วยอำนาจของมายาโมหะก็จะเป็นบาปมหันต์ และจะต้องตกนรกอีกหลายชาติ นี่คือการที่มาของวรรณะจันฑาล ซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายต่อประเทศอินเดีย

เรื่องราวที่พระพุทธรเจ้าอวตารมาจากปางชั่วร้ายของพระวิษณุ มีกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกในคัมภีร์ปุราณะอื่นๆ ทำให้ประชาชนเริ่มดูหมิ่น พระผู้มีพระภาคและคำสอนของพระองค์

จาก อัคนิมหาปุราณะ

วฤเช พุทธรตาร จ ปฐตะ ศฤณวโตรฤทม

ปุรา เทวสุรา ยุกุเช ไทคุโยรู เทวาะ ปราชิตะ

ข้าพเจ้าจะพูดถึงการอวตารเป็นพระพุทธรเจ้า ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านและผู้ฟังสมปรารถนาต่อไป ในสมัยก่อนได้เกิดสงครามระหว่างเทพและอสูร พวกเทพพ่ายแพ้พวกอสูร

มายาโมหสุวรูปุ' เส้า ศุทโททหนสุโต' ภาตุ

พระวิษณุได้ถือกำเนิดเป็นพระโอรสของพระเจ้าศุทโททหนะในรูป

มายาโมหะ

จาก มัตสยปุราณะ

กรตุ ธรมวยวสุถานมสุรณำ ปุรณาศนม

พุทฺโท นวมโก ชชฺญเ ตปสา ปุษฺกเรกษณะ

เทวสุบุทรูเปณ ไทวปายนปุระสระ .๒๔๗

เพื่อที่จะก่อตั้งธรรมะและเพื่อทำลายล้างพวกอสูร พระวิษณุผู้มีพระเนตรงามเหมือนดอกบัว ได้ถือกำเนิด (อวตาร) ครึ่งที่เก้าเป็นพระพุทธรเจ้า

จาก ปัทมมหาปุราณะ

สมุทฺปาทุย ทเทา ตสฺย ปฺราห เจทํ พุทฺหสฺสฺปติมิ
 มายาโมโห ' ยมขิลํสฺสฺ ตานํ ไทตฺยยานุ โมหยิขฺยติ
 เมื่อได้สร้างมายาโมหะและได้มอบให้แก่เขาแล้ว พระวิชฌนุได้ตรัส
 กับพระพฤหัสบี (ผู้เป็นครูของเทวตา) ว่า มายาโมหะนี้จะทำให้พวกอสูร
 ทั้งหมดหลงผิด

ภวตา สหิตะ สรวานุ เวทมารุคพหิษฺกฤตานุ
 พวกอสูรจะถูกทำให้ไม่นับถือวิถีทางของพระเวท

จาก ศรีมัทภากวตปะปุราณะ

(โรงพิมพ์คิตา โครัษปุระ ปุรณมฆนุท, ปุรณมสฺกนุธ, อธฺยาย ๓
 หน้า ๕๖ - ตอนที่หนึ่งบทที่ ๓ หน้า ๕๖)

ตตะ กเลา สมฺปฺรวุฤตฺเต สมฺโมหาย สฺรทฺวิษม
 พุทฺโธ นามฺนาชนฺสฺตะ กิกฺกฺเชษุ ภวิขฺยติ
 เมื่อถึงกลียุค ท่านจะถือกำเนิดเป็นพระพุทธรเจ้า พระโอรสของ
 พระเจ้าอชณะโนแคว้นมคธ (พิหาร) เพื่อหลอกพวกอสูรที่เป็นข้าศึกของ
 พวกเทพ

นโม พุทฺธาย ศฺุทฺธาย ไทตฺยทานวโมหิเน
 ข้าฯ ขอให้พระพุทธรเจ้า ผู้ซึ่งจะประกาศทางบริสุทธิ์และความไม่
 เบียดเบียน เพื่อหลอกพวกแทตย์และทานพ

ข้อความตออื่นๆ ที่อ้างว่า พระพุทธเจ้าเป็นอวตารของพระวิษณุ

พระพุทธเจ้าถูกเรียกว่ามารในคัมภีร์ปุราณะต่างๆ ที่เชื่อถือ
กันว่าเป็นฮินดูธรรมที่แท้จริง

ใน ภวิษยปุราณะ

พลินา เปฺรชิตอ ภูเมมา มยะ ปฺราปฺโต มหาสุระ

ศกฺยสีหคฺกุรุ เคโย พหุมายาปฺวรุตตะ

พลีได้ส่งอสูรผู้ยิ่งใหญ่ชื่อมยะไปยังโลก เพื่อสร้างความหลอกลวง
และหลงผิดเป็นอันมาก เมื่อมาถึงจะมีชื่อว่าศากยสิงหคฺรุ

ส นามฺนา เคาตมาจารฺยา ไทตฺยปฺกษวีวฺรตตะ

สฺวตฺริเกฺ เตเนว ยนฺตฺรภาณิ สฺถาปีตานิ ไว

หรืออีกนามหนึ่งว่าเคาตมาจารย์ เป็นผู้ทำให้พวกอสูรเจริญรุ่งเรือง
เขาได้สร้างสถาบันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

เตชามโหคตา เย ตฺ พោทุธาศฺ จาสฺ สมฺนุตตะ

ศิขาสฺตฺริวิหีนาศฺ จ พหฺวฺวฺ วฺรณสงฺกฺระ

พวกที่หลงผิดไปเป็นชาวพุทธ สละผมและส่ายอุปวีต (เครื่องบัง
บอกรวรรณะ) พวกเขาจะแต่งงานกันโดยไม่คำนึงถึงวรรณะ และจะตกนรก
ด้วยการสมรสนอกวรรณะของตน

ทศโกฏยะ สมฤตา อารยา พญวรุ พาทุมารุคินะ
 ษนชาตอารยะกลายเป็นพุทธรษนษนสขโกฏ

จาก วาลมกีรามายณะ

(รามเกียรตของถาษีมวาลมกี โรงพมพตศดา ครษปุระ อโยธยา
 กานทะสรค ๑๐๙, โศลก ๓๔)

ยถา หิ โจระ ส ตตะ หิ พุทธรส ตถาคต นาสตคมาตรวธ

ตสมาท ธิ ยะ ศกยมตะ ปุรชานา ส นาสตคเก นามมุขา พุระ สยาค

เสนเตยวกับทโจร (ผูทอยูตรงขามพระเวท) และผูทปฏิบัติตามวธ

ทางของพระพุทธรเจาควรจะไดรบโทษ เรากัควรจะรวมพระพุทธรเจา (ตถาคต

ผูไมนับถือพระเวท) และผูไมนับถืออืนๆ เช่น พวกรากวไวในกลุมนี้ด้วย

กึ่งน เพื่อความสุขของประชาน พระราชาทิงลงโทษพวกทไมนับถือ

พระเวทเหลานั้น โดยใชวธการแบบเตยวกับทิงโทษโจร และพรหมณ

ทหลายควรจะอยูห่าง และไม (เกยวข้อง) แมแตจะพูคจากกับพวกคนเหลา

นี้ทยังไมถูกลงโทษ

จาก กัลกิปุรามณะ

ทวธิตยาศ ษษฐู ฐยาย (บทท ๖ ของสวณท ๒ ของเรื้อง)

ไดมการบรยายเกยวกับเมองกกาตะปุราม ซึ่งถูกกัลก

(อวตารของพระวษณ) โจมตีไวว

พุทธรศลยํ สุวิปุลลํ เวทธรุมมพหิษุภฤตมฺ . ๔๑

เมืองใหญ่นี้เป็นหลักแหล่งของชาวพุทธ ในเมืองนี้ห้ามการนับถือ
คำสอนของพระเวท

ศุรุทวอ ชิน นิชคไณะ กลุเกรวคมนํ กุรุธอ

อกุเชอหินิภยํ สหิต'

เมื่อได้ยินว่ากัลกัมา ชินะ (พระนามหนึ่งของพระพุทธเจ้า) พร้อม
ท่วยกองท่วพิใหญ่สองกองท่วพิได้ออกจากเมือง

เร เพาทุธอ ! มา ปลอยธวํ นีวรตุตธวํ รณงุ คณ . ๓

เฮย พวกรชวพุทธร ! โอยอหนีจากรสนมรบ มอรบกับชอ

ชินํ นิปติคํ ทฤษฏวอ เพาทุธอ หอเหตุ จุรุรุศุะ

กลุเกะ เสนอคณอ วิปวอ ชหุฤษุ นีหตรวระ

เมื่อเห็นพระชินะตอย กองท่วพิชวพุทธรพอกันร้องให้ครอคววณู ชอแต่
พรหมนทงหลาย เมื่อได้มอเหลอศัทรูแล้ว ทหารของกัลกัตองก็ต้ออกคัใจ

ส ตุ ศุรุโททนสฺ เตน ยยุเช ภิมวิกรมะ . ๓๑

ส่วนพระเจอศุรุโททนะ ผู้มีความเก่งกลออันนอกลอได้รับกับพระ
กัลกันั้น

มหอมอโยได้ออชอมาช่วยพระเจอศุรุโททนะด้วย แต่เนื่องจอร
พระนงมหมอโยที่จริงก็คือตัวมหมอโยชอพระวิษณู พระวิษณู
จึงได้รวมพระนงมหมอโยไว้ในตัวชอพระองค์ และได้กอจัดพระ
เจอศุรุโททนะ เมื่อทงสองถูกรอจัดแล้ว

นิริกษย กลุกีเ เพาทุธาสุ ตุรสุรุ ธรรมนินุทกาเ
 พวทชาวพุทศ ซึเเงเบญผู้ประทุษร้าย (ฮินตุ) ธรรมะ เมื่เเห็นกัลลิก
 ต่างพากันตกใจ

บทที่ ๑ ของส่วนที่ ๓ ของเรื่อง

ทตตุวา โมกษั มุเลจฉเพาทุทปริยานำ กุตุตุวา ยุทุธั ไกรวั
 ภิมกรมมา

หตุวา เพาทุธานุ มุเลจฉสมำศุ จ กลุกิสึ เตษำ ชุโยติะ สุตานมา-
 ปุริยย เวเซ. ๔๔

พระกัลลิกผู้มีการกระทำอันน่าสะพรึงกลัว เมื่อได้ทำสงครามเสร็จ
 และได้ฆ่าหมู่คนนอกศาสนาที่เป็นชาวพุทศและพวทวิปริต ได้เเวศพพวท
 เขาในทเเวศพ และได้ปลคปล่อยบรตาศตริของพวทคนนอกศาสนาที่
 เป็นชาวพุทศ (กัลลิก) ได้รุ่งเรึงด้วยเกียรติยศแล้ว

เย สตุณวนุติ วทนุติ เพาทุณินัน มุเลจฉกษยม
 สาทรานล โลกาะ โศกหริ์ สทา ศุภกรั ภาตุติปุรท มาธเว
 เตษามาเว ปุนรุ น ชนุมมรณั สรวารุทธสมุตตุกรั
 มายาโมหวินาศนั ปุรติทินั สัสารตาปจฉิทม. ๔๔

คนที่ฟังและอ่านเรึงความพินาศของคณวิปริตและการสิ้นซากของ
 ชาวพุทศแล้ว จะหมตทุทักั จะได้สิ่งดีงาม จะเพิ่มพูนความภักดีต่อพระ
 กฤษณะ (ปางหนึ่ของพระวิษณุ) จะไม่เกิด และตั้งนั้นจะไม่ตายอีก ผู้ที่
 ได้ยินได้ฟังเรึงนี้จะได้ทุทสิ่งที่ต้องการในโลก ความหลอกลวงและความ

หลงผิดจะละลายหมดสิ้นไป และจะไม่ต้องประสบกับความทุกข์ในการเวียนว่ายตายเกิดอีก

บทที่ ๑๑ ของส่วนที่ ๓ ของเรื่อง

เย ภกุตยาคฺร ปฺรณสรมมลํ ศฺววิษณุภาวาปลุทํ
 ศฺฤณวนวตีห วทนติ สาทุสทสิ เกษุเทร สุตฺรฎาศฺรเม
 ทตฺตวา คํ คุรคํ คขํ คขวํ สุวรุณํ ทฺวิขยาทฺรต
 วสุตฺรลลฺงการไณะ ปฺรปฺพูชฺย วิธินุ มุกฺตาสฺย ตฺย เอวตฺตมาะ . ๓๑

อุคมบุคคลผู้อยู่ในสมาคมที่ตี หรืออยู่ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่
 ปุชเนียสถาน หรือในอาศรมนักบุญใดๆ เมื่อได้บูชาเหล่าพราหมณ์ด้วยผ้า
 และเครื่องประดับ ให้โค ม้า ช้างธรรมา ช้างชั้นดี และทองแก่พราหมณ์
 ด้วยความเคารพแล้ว และได้เอ่ยบทสรรเสริญหรือฟังคัมภีร์ปุราณะเล่มนี้
 ซึ่งเป็นยอดของคัมภีร์ทั้งหมดด้วยความจงรักภักดีในองค์พระวิษณุ ก็จ
 ึ่งต้องเข้าถึงความหลุดพ้นอย่างแน่นอน

จินตนิยายที่ลดคุณค่าของพระพุทธเจ้าและพระธรรมคำสอน
 ของพระองค์เหล่านี้แพร่หลายไปได้ทั่วประเทศ ก็เพราะผลของการ
 หลอกล่อที่ชั่วร้ายอย่างนี้นั่นเอง

แถลงการณ์ร่วมของ

ท่านชคัทคุรุ คังกรอาจารย์ ศรีชเยนทระ สวัสติจี

แห่งสำนักกกาญจิจิ กัมมโกฏิ ปิฐู

และวิปัสสนาจารย์ สัตยา นารยัณ โกเอินก้า

ณ สำนักงานมหาโพธิสมาคม, สารนาถ พาราณสี

เวลา ๑๕.๓๐ น. วันที่ ๑๑ พ.ย. ๒๕๔๒

แถลงการณ์ร่วมฉบับนี้เกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้มีการพูดคุยกันฉันมิตรระหว่างท่านชคัทคุรุ คังกรอาจารย์ ศรีชเยนทระ สวัสติจี แห่งสำนักกกาญจิจิ กัมมโกฏิ ปิฐู กับวิปัสสนาจารย์ คุรุจิจิ ศรีสัตยา นารยัณ โกเอินก้า

ทั้งสองเห็นพ้องกันและตั้งความปรารถนาว่า ประเพณีเก่าแก่ทั้งสอง (คือพระเวทและสมณะ) จะต้องมีสัมพันธ์ไมตรีอันดีต่อกันและมีความปรองดองกัน หากจะมีความเข้าใจผิดอันใดเกิดขึ้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีทั้งสองในหมู่ประเทศเพื่อนบ้าน ก็ควร จะทำการชำระสะสางเสียให้กระจ่างโดยเร็ว

ข้อที่เห็นพ้องต้องกันมีดังนี้ :

๑. วรรณคดี (ในอินเดีย) ที่แต่งขึ้นในอดีตบางเล่มจะด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม ได้ประกาศว่าพระพุทธรเจ้าเป็นอวตารหนึ่งของพระวิษณุ พร้อมทั้งป้ายสีพระองค์ต่างๆ นานา ซึ่งได้สร้างความชุ่นเคืองให้แก่ประเทศเพื่อนบ้านเป็นอันมาก เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธ์ไมตรี เราทั้งสองมีความเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตที่ผ่านมา

มา (ไม่สามารถที่จะไปแก้ไขอะไรได้ แต่) ก็ควรที่จะลืมนเสีย และจะต้องไม่โฆษณาเผยแพร่ความเชื่อเช่นนั้นอีก

๒. ประเทศเพื่อนบ้านมีความเข้าใจผิดว่า สมาคมฮินดูแห่งประเทศไทยอินเดียกำลังจะจัดการประชุมเพื่อแสดงตนว่ามีอิทธิพลเหนือพุทธศาสนิกชน เพื่อแก้ความเข้าใจผิดดังกล่าว เราขอประกาศว่าทั้งพระเวทและสมณะเป็นประเพณีเก่าแก่ของอินเดีย ต่างก็มีเกียรติภูมิของตน การที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพยายามแสดงตนว่าสูงส่งกว่าอีกฝ่ายรังแต่จะก่อให้เกิดความเกลียดชังและความมุงร้ายต่อกัน ฉะนั้น เรื่องเช่นนี้จึงไม่ควรเกิดขึ้นอีกในภายภาคหน้า โดยประเพณีทั้งสองนี้ควรที่จะได้รับความเคารพนับถืออย่างเท่าเทียมกัน

๓. คนทุกคนไม่ว่าผู้ใดก็ตาม จะมีสถานภาพอันสูงส่งในสังคมได้ก็เพราะเป็นผู้ที่ทำความดี คนที่มีสถานภาพอันต่ำต้อยในสังคมคือคนที่ประกอบกรรมชั่ว ฉะนั้น ผู้ที่ประกอบกรรมดี และได้พากเพียรขจัดกิเลส เช่น ราคะ โทสะ ความถือดี อวิชชา ความโลภ ความริษยา และอัตตาของตน จึงถือว่าเป็นผู้ที่มีสถานภาพสูงในสังคม และมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่อย่างสุขสงบ

เราทั้งสองเห็นพ้องต้องกันในสามประเด็นข้างต้นนี้ และขอตั้งความปรารถนา ขอให้ผู้ที่นับถือลัทธิศาสนาต่างๆ ทุกคนในอินเดียเป็นมิตรต่อกัน และขอให้ประเทศเพื่อนบ้านจงมีสัมพันธไมตรีอันดีต่อกันด้วยเช่นกัน

สารจากวิปัสสนาจารย์ เอส. เอ็น. โกเอ็นก้า
ต่อที่ประชุมนานาชาติ

เรื่องสัมพันธ์ไมตรีระหว่างชาวฮินดูและชาวพุทธ

เพื่ออกเขาหิมาลัยอันศักดิ์สิทธิ์ได้รับเกียรติคุณอันไพศาลยิ่งขึ้นไปอีก จากการที่ได้เป็นที่ประสูติของพระบรมโพธิสัตว์ ซึ่งมีพระนามว่าสิทธัตถะ ผู้ซึ่งต่อมาได้บรรลुพระอภิสัมโพธิญาณ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้ทรงชี้มรรคาแห่งสันติและความสุขให้แก่เหล่าบรรชน ขอชื่นชมในมงคลอันเลิศของประเทศเนปาล !

พระบรมโพธิสัตว์พระองค์นั้นได้บรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณ ณ พุทธคยา ในประเทศอินเดีย ขอชื่นชมในมงคลอันเลิศของประเทศอินเดีย ดร. บี. เค. โมดิ ได้จัดการประชุมนานาชาติขึ้นมา ด้วยความมุ่งหวังที่จะสถาปนาสัมพันธไมตรีระหว่างประเพณีสมณะและประเพณีพระเวท แต่จากรายงานการประชุมบางตอน ทำให้พุทธศาสนิกชนในประเทศเพื่อนบ้านของอินเดียเกิดความสงสัยว่าการที่คณะผู้จัดการประชุมประกาศว่าพระพุทธรูปเจ้าคือพระวิษณุ อวตารลงมานั้น ผู้จัดกำลังพยายามที่จะทำให้วิมุตติธรรมและพระอภิสัมโพธิญาณของพระพุทธรูปเจ้าต้องมัวหมองลงไป และการที่คณะผู้จัดประชุมพยายามพิสูจน์ว่า พระธรรมคำสอนทั้งหมดของพระพุทธรูปเจ้าได้แบบอย่างมาจากประเพณีพระเวท ก็เพื่อเป็นการบอกให้รู้เป็นนัยๆ ว่าประเพณีพระเวทนั้นเหนือกว่า ความสงสัย

ได้ในตอนท้ายนับว่าเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่จะทำให้ทั้งสองประเพณีมีความใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น และจะผูกพันกันต่อไปด้วยไมตรีจิตมิตรภาพ

การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างท่านคังกราจารย์กับข้าพเจ้านี้ ทำให้ ดร. บี. เค. โมติ มีความยินดีมาก เพราะทำให้ความพยายามของท่านในการจัดประชุม มีแนวทางที่ชัดเจนขึ้น ขอให้ ดร. โมติจงได้รับผลสำเร็จจากความเพียรพยายามอันดีงามนี้

ความเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขาเป็นคุณสมบัติอันประเสริฐสูงสุด สำหรับความกรุณานั้นมีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะความกรุณาที่แท้จริงนั้นย่อมเกิดจากจิตใจอันบริสุทธิ์ ซึ่งมีใช้เป็นคุณสมบัติเฉพาะของชุมชนใดชุมชนหนึ่งหรือประเพณีใดประเพณีหนึ่ง บุคคลจะเกิดความกรุณาได้ก็เพราะเขาปราศจากกิเลสในจิตสังคมใดที่เต็มไปด้วยผู้คนที่มิไจกรุณา สังคมนั้นย่อมเป็นสังคมที่มีเกียรติสูง ด้วยเหตุนี้บุคคลจึงควรที่จะพากเพียรพยายามสร้างสมคุณสมบัตินี้ให้เกิดขึ้นในตน ในเมื่อคุณสมบัตินี้มีได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวฮินดู หรือชาวพุทธ หรือเซน หรือซิกข์ หรือปาร์ซี หรือมุสลิม หรือคริสต์ แต่เป็นสิทธิและหน้าที่ของคนทุกคนโดยไม่จำกัดชั้นวรรณะหรือลัทธิศาสนาใดๆ ขอให้ผู้คนทั้งปวงจงได้ใช้วิธีการอันเก่าแก่นี้ในการชำระจิตให้บริสุทธิ์ และทำจิตให้เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมอันประเสริฐ เพื่อความสุขของตนเองและเพื่อความสุขของผู้อื่นด้วย

บรรดาอริยชนทั้งหลายในโลกนี้ ซึ่งรวมทั้งผู้ที่มีได้มาจาก

ประเพณีทั้งสอง ล้วนได้ชื่อว่าเป็นอริยบุคคล เพราะต่างก็มีความ
กรุณาอันเกิดจากจิตที่บริสุทธิ์ เราทุกคนขออนอบน้อมบูชาท่านผู้มี
ใจกรุณาทั้งหลายทั่วโลกจากทุกๆ ศาสนา

ขอให้เราทั้งหลายจงตั้งความหวังว่า ด้วยผลจากการประชุม
ครั้งนี้ ประวัติศาสตร์จะได้เริ่มเปิดหน้าใหม่นับแต่บัดนี้ไป และผลที่ได้
รับจากการประชุมนี้ จักเป็นประโยชน์มิใช่เฉพาะแต่กับประเทศที่ถือ
ปฏิบัติตามประเพณีพระเวทและสมณะเท่านั้น แต่รวมถึงมนุษยชาติ
ทั้งมวลด้วย ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีด้วยใจจริงมายังที่
ประชุมนี้ที่ได้จัดขึ้นที่ลุมพินี ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของประเทศเนปาล

ขอเนปาลจงระลึกด้วยความภาคภูมิใจในอดีตอันสูงส่งของตน
ขออินเดียจงระลึกด้วยความภาคภูมิใจในอดีตอันสูงส่งของตน ขอ
ให้มวลมนุษยชาติจึงมีความสุข มีสันติ และได้พบกับความหลุดพ้น
โดยทั่วกัน

จากกัลยาณมิตร เอส. เอ็น. โกเอ็นก้า

บทความต่อไปนี้จะแปลจากต้นฉบับเดิมของท่านอาจารย์โกเอ็นก้าที่ได้สรุปเรื่องข้างต้น และนำออกเผยแพร่ในประเทศอินเดีย โดยนำลงพิมพ์ในวารสาร Vipassana Patrika ฉบับ ธ.ค. ๒๕๔๒ และทางมูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์ ได้นำลงพิมพ์ใน “จุลสารวิปัสสนา” ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๑๓ ม.ค.-มี.ค. ๒๕๔๓

ความปรารถนาดีอันเกื้อการุณย์

เมื่อไม่นานมานี้ได้มีการจัดการประชุมระหว่างประเทศขึ้นที่ ลุมพินี สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้าในประเทศเนปาล โดยมีเรื่อง ความกรุณาเป็นหัวข้อในการประชุม วัตถุประสงค์ก็คือเพื่อสร้าง สัมพันธภาพในหมู่ประเทศเพื่อนบ้านของอินเดียที่นับถือพระพุทธ ศาสนา

ความกรุณา

กรุณา หรือความปรารถนาที่จะช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์ เป็น สภาวะจิตที่สูงส่งยิ่งของมนุษย์ เช่นเดียวกับ เมตตา หรือความรักที่ ปราศจากความเห็นแก่ตัว มุทิตา ความเบิกบานชุ่มชื่นเมื่อเห็นผู้อื่น มีความสุข และอุเบกขา การวางใจเป็นกลางไม่เอนเอียงด้วยความ ชอบหรือชัง กรุณา เป็นหนึ่งใน พรหมวิหาร (ธรรมประจำใจอัน ประเสริฐ ๔ ประการ) การเอาแต่พุดคุยถกเถียงหรือสรรเสริญใน เรื่องความกรุณาเพียงอย่างเดียว ไม่อาจช่วยให้เราเข้าถึง พรหมวิหาร

ที่แท้จริงได้ แม้การยอมรับเรื่องความกรุณาในระดับเซวณป์ญญา
ว่าเป็นธรรมอันประเสริฐสูงส่งจะเป็นสิ่งที่ดี แต่มันก็ไม่อาจช่วยให้
เราเข้าถึงพรหมวิหารอันแท้จริงได้อีกเช่นกัน *พรหมวิหาร* คือธรรม
เครื่องอยู่ของพรหม (ผู้ที่อยู่ในลำดับชั้นสูงสุดของบรรดาสรรพสัตว์)
เป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติอันสูงส่ง เป็นคุณสมบัติของการ
ปฏิบัติธรรม หากจิตเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณลักษณะแห่งพรหมดังว่า
เราจึงจะเรียกว่า *พรหมวิหาร* แต่จิตจะเปี่ยมไปด้วยเมตตา กรุณา
มูทิตา และอุเบกขา ได้ ก็ต่อเมื่อกิเลสทั้งหลายทั้งปวงถูกขจัดออกไป
จากจิตในระดับลึกที่สุดแล้วโดยสิ้นเชิง จิตที่บริสุทธิ์เช่นว่า และ
สภาวะอันประเสริฐซึ่งเกิดจากจิตดังกล่าวนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจาก
การปฏิบัติธรรม

การดำเนินชีวิตในครรลองของธรรมหมายความว่าอย่างไร ?
หมายถึงการดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม คือละเว้นจากการก่อ
พฤติกรรมอันเป็นการรบกวนและทำลายความสุขสงบของผู้อื่น ทั้ง
โดยทางกายและวาจา

การจะตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรมได้นั้น จำเป็นที่จะต้องสามารถ
ควบคุมจิตของตนเองให้ได้เป็นอย่างดีเสียก่อน ดังนั้น เราจึงต้องฝึก
จิตให้จดจ่อแน่วแน่อยู่กับสิ่งที่ เป็นกลางๆ ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดราคะ
(ความคิดสุข) หรือโทสะ (ความขุ่นเคือง) โดยมีรากฐานอยู่กับความ
จริงที่ได้ประสบด้วยตนเองและปราศจากอวิชชา

ทว่าลำพังเพียงแค่การทำจิตให้ตั้งมั่นด้วยการจดจ่ออยู่กับ
สิ่งที่ เป็นกลางๆ เพียงอย่างเดียวนั้นยังไม่พอ จำเป็นจะต้องพัฒนา

ปัญญาที่ระดับลึกของจิตด้วย โดยอาศัยประสบการณ์โดยตรงที่ได้พบในการปฏิบัติ จนสามารถตั้งมั่นอยู่ในปัญญาที่ได้ประจักษ์แจ้งด้วยตนเองนี้ การปฏิบัติดังกล่าวจะช่วยจัดรูปแบบนิสัยเก่าๆ ของจิตที่คอยแต่จะสร้างสมสังขารหรือปฏิบัติกริยาตอบโต้ อันเต็มไปด้วยราคะและโทสะอันเกิดแต่อวิชชา

ในขณะที่ปัญญาค่อยๆ ชำระรูปแบบนิสัยเก่าๆ นี้ กิเลสความไม่บริสุทธิ์เก่าๆ ที่สั่งสมไว้ก็จะถูกขจัดออกไป ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มี การสร้างสังขารใหม่ๆ ขึ้นมาอีก ในที่สุดจิตก็จะหลุดพ้นจากกิเลสสิ่งแปดเปื้อนต่างๆ คงเหลืออยู่แต่ความบริสุทธิ์ ซึ่งจะทำให้จิตเต็มเปี่ยมไปด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา อันเป็นคุณลักษณะของพรหมโดยธรรมชาติ

แต่ตราบใดที่ความไม่บริสุทธิ์เก่าๆ ยังคงสั่งสมอยู่ในจิต ทั้งยังมี การเพิ่มพูนขึ้นใหม่อยู่เรื่อยๆ จิตก็ย่อมไม่เกิด พรหมวิหาร อุตตมามีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดกิเลสความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลาย ตราบใดที่จิตยังมีความเห็นแก่ตัว ถือตัวเองเป็นใหญ่ ถึงแม้คนผู้นั้นจะพูดคุยกยกย่องถึง พรหมวิหารสี่อย่างเลิศลอม ก็ไม่อาจบ่มเพาะ พรหมวิหารที่แท้จริงขึ้นในตนเองได้

ยิ่งจิตหลุดพ้นจากกิเลสความไม่บริสุทธิ์มากเท่าใด พรหมวิหาร ก็จะพัฒนามากขึ้นเท่านั้น หากผู้ปฏิบัติหลุดพ้นโดยสิ้นเชิง เขาก็จะดำรงตนอยู่ใน พรหมวิหาร ฉะนั้น ในการพัฒนา พรหมวิหาร หรือความมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา เราจึงจำเป็นต้อง ยั้งที่จะต้องตั้งมั่นอยู่ใน คีล สมาธิ และปัญญา

ไม่มีใคร ไม่ว่าจะอยู่ในชาติชั้นวรรณะ สีผิว ชุมชน สังคม หรือศาสนาใด ที่จะผูกขาด *ศีล สมาธิ และปัญญา* ไปได้แต่เพียงผู้เดียว เพราะการปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งสากล ที่คนทุกคนสามารถที่จะบ่มเพาะขึ้นได้ด้วยความพากเพียรพยายามของตน ผู้ที่ได้เจริญ *ศีล สมาธิ ปัญญา* ขึ้นในตน และได้ชำระจิตให้บริสุทธิ์ จะเปี่ยมล้นไปด้วยความรัก ความกรุณา และความปรารถนาดีโดยธรรมชาติ เช่นเดียวกับการที่กิเลสภายในจิตอันไม่บริสุทธิ์ ไม่อาจจะถูกแบ่งแยกได้ว่าเป็นกิเลสของชาวฮินดู มุสลิม พุทธ หรือเซน ความรัก ความกรุณา ความปรารถนาดี และคุณลักษณะอันเป็นกุศลต่างๆ ของจิตอันบริสุทธิ์ ก็ไม่อาจปิดฉากแบ่งแยกออกเป็นลัทธิได้ ไม่ว่าผู้ใดก็อาจมีกิเลสหรือมีจิตอันเป็นกุศลได้เหมือนๆ กัน

ในเมื่อหลักธรรมอันบริสุทธิ์คือ *ศีล สมาธิ และปัญญา* นั้นเป็นสากล ปรมาตม์ ดำรงอยู่ตลอดไป ไม่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา ไม่ว่าจะเป็นที่ใดในโลก *พรหมวิหาร* อันเกิดจากการปฏิบัติตามหลักธรรมดังกล่าวจึงเป็นสากล ปรมาตม์ ดำรงอยู่ตลอดไป ไม่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา ตลอดทั่วทุกแห่งหนในโลกเช่นกัน ทุกศาสนาไม่ว่าจะเป็นฮินดู พุทธ เซน ซิกข์ มุสลิม คริสเตียน ปาร์ซี หรือยิว ต่างก็ไม่ปฏิเสธความสำคัญของศีล การทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ และการชำระจิตให้บริสุทธิ์ รวมทั้งผลที่ได้รับจากการปฏิบัติตามหลักธรรมเหล่านี้ ซึ่งก็คือความกรุณาและความปรารถนาดีต่อมวลมนุษย์

สังคม ชุมชน และลัทธิินิกายต่างๆ ย่อมมีวิธีการแสดงความรักพบบูชา ตลอดจนมีสถานที่สักการะ พิธีกรรม เทศกาล

คำปฏิญาณ และวันถืออดอาหารที่แตกต่างกัน ความเชื่อทาง
 ปรัชญาก็แตกต่างกัน แท้จริงแล้วชุมชนหรือลัทธิต่างๆ ล้วนเกิดขึ้น
 จากรากฐานของความแตกต่างดังกล่าว แต่หลักการในการมีชีวิต
 ที่มีศีลธรรม มีจิตที่ตั้งมั่น มีปัญญา มีความรักความกรุณา ความ
 ประารถนาดีนั้น เป็นสากลเหมือนกันหมดในทุกสังคม ชุมชน และ
 ศาสนา ธรรมะอันเป็นสากลที่ก่อให้เกิดความกรุณานี้ จึงเป็นที่
 หลอมรวมทุกลัทธิศาสนาเข้าไว้ด้วยกัน แม้ผู้คนทั้งหลายจะยัง
 ยึดมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียมลัทธินิกายของตน แต่ก็ยังสามารถเป็น
 อันหนึ่งอันเดียวกันได้ ด้วยการฝึกปฏิบัติตนจนสามารถตั้งอยู่ใน
พรหมวิหารธรรม

การส่งเสริมสัมพันธภาพ กับหมู่เพื่อนบ้านที่นับถือศาสนาพุทธ

ด้วยเหตุที่การปฏิบัติตามหลักธรรมอันเป็นสากลคือ *ศีล
 สมาธิ ปัญญา* และผลที่ได้รับคือ *พรหมวิหารธรรม* นั้น เป็นธรรมที่
 อิงอาศัยกันอยู่อย่างแยกออกจากกันไม่ได้ มันจึงมีบทบาทที่สำคัญ
 ยิ่งในการที่จะหลอมรวมทัศนคติที่แตกต่างกัน ฉะนั้น สัมพันธภาพอัน
 ไกล่ชิดระหว่างอินเดียกับประเทศเพื่อนบ้าน ย่อมสามารถที่จะพัฒนา
 และส่งเสริมให้กระชับแน่นได้อย่างแน่นอน โดยอาศัยฐานแห่งหลัก

การอันเป็นสากลนี้

แต่ความพยายามในการสร้างสัมพันธภาพกับประเทศเพื่อนบ้านของเราจะไม่เป็นผล และยิ่งจะก่อให้เกิดความมุงร้ายและความ เป็นปฏิปักษ์ขึ้นได้ หากเราไม่ใส่ใจที่จะระมัดระวังในเรื่องต่อไปนี้

๑. การที่มีผู้กล่าวอ้างว่าพระพุทธรเจ้าคือพระวิชฌนุอวตารลงมา โดยเข้าใจว่าการอ้างเช่นนั้นเป็นการยกสถานภาพของพระพุทธรเจ้า ให้เทียบเท่ากับพระรามและพระกฤษณะ เพื่อให้พระพุทธรเจ้าได้รับการสักการะบูชา นั้น เป็นการสร้างความผิดพลาดอย่างมหันต์โดยไม่รู้ตัว เพราะความเป็นจริงนั้นเขากำลังดูหมิ่นพระพุทธรองค์อย่าง ร้ายแรง พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นได้ทรงหลุดพ้นจากวัฏจักรแห่งการ เวียนว่ายตายเกิดอย่างสิ้นเชิงแล้ว หลังจากที่ได้ทรงบรรลุพระ โภธิญาณอันประเสริฐ และทรงประกาศว่า *อโย อนุตติมา ชาติ* - นี่คือ ชาติครั้งสุดท้ายของเรา *นตถิทานิ ปุนพภโวติ* - ไม่มีชาติใหม่สำหรับ เราอีกต่อไป เช่นนี้แล้วจะให้บรรดาผู้ที่ศรัทธาในองค์พระสมณโคดม ยอมรับว่า พระพุทธรองค์ผู้ทรงหลุดพ้นแล้วจากสังสารวัฏฏ์ เป็น อวตารภาคหนึ่งของพระวิชฌนุผู้อวตารตนเองครั้งแล้วครั้งเล่าได้ อย่างไร

ดูเหมือนว่าความเชื่อในเรื่องอวตารนี้จะมีต้นตอมาจากคัมภีร์ ปุราณะทั้งหลาย โดยเริ่มแรกนั้นเรื่องราวที่อธิบายไว้ว่าพระพุทธรเจ้า ทรงเป็นอวตารของพระวิชฌนุ ถูกแต่งขึ้นในคัมภีร์วิชฌนุปุราณะ แล้ว คัมภีร์ปุราณะอื่นๆ ก็ได้ลอกเลียนกันต่อไป ต้นตอความเชื่อดัง กล่าวเป็นการสปรมาทอันน่าละอายอย่างยิ่ง ซึ่งไม่เพียงแต่จะ

ทำให้เพื่อนบ้านของเราผู้เป็นพุทธบริษัทรู้สึกขุ่นเคืองใจเท่านั้น แต่
 ยังสร้างความเจ็บปวดให้พวกเขาารวกับฤคครพิษเสียดแทงหัวใจอีก
 ด้วย ตามเนื้อเรื่องในคัมภีร์วิษณุปุราณะนั้น พระพุทธรของคัมมิได้ทรง
 เป็นอวตารที่มาจากภาคที่ดีของพระวิษณุเสียด้วยซ้ำไป แต่มาจาก
 ภาคที่ไม่ดี โดยเป็นภาคที่ประกอบไปด้วยอริชชาและความหลง
 (มายาโมหะ) ซึ่งการอวตารในภาคนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะหลอกลวง
 ชักจูงบรรดาผู้ที่นับถือพระเวท ให้หันมาต่อต้านพระเวท เพื่อไม่ให้
 คนเหล่านี้สามารถขึ้นสู่สวรรค์ อันจะทำให้อาณาจักรของพระอินทร์
 และเทวดาอื่นๆ ในสรวงสวรรค์ต้องสิ้นคลอน การแต่งเรื่องเช่นนี้
 นอกจากจะเป็นการกล่าวร้ายต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 แล้ว ยังเป็นการให้ร้ายต่อพระธรรมคำสอนของพระองค์ด้วย
 พระพุทธรของคัมมิทรงสอนวิธีการปฏิบัติวิปัสสนาอันเก่าแก่ ซึ่งทลายมาน
 หมอกแห่งอริชชาลง และปลดปล่อยผู้คนให้หลุดพ้นจากวัฏฏสงสาร
 ทั่วทั้งโลกต่างแ่งซ้องในพระมหากฤษฎาธิคุณ การแอบอ้างว่า
 พระองค์ทรงเป็นอวตารของโมหะและอริชชา ชักนำผู้คนไปสู่นรกด้วย
 การหลอกลวง นอกจากจะเป็นการบิดเบือนความจริงอย่างสิ้นเชิง
 แล้ว ยังเป็นการสบประมาทล่วงเกินอย่างรุนแรงด้วย ฉะนั้น ความ
 ผิดพลาดแต่ครั้งเก่าก่อนในการใส่ไคล้ว่าพระพุทธรเจ้าเป็นอวตารของ
 พระวิษณุ ซึ่งมีสาเหตุมาจากความเป็นปฏิปักษ์ไม่ลงรอยกันของทั้ง
 สองฝ่าย จึงไม่สมควรที่จะบังเกิดขึ้นอีกเพื่อประโยชน์สุขของคนทุก
 ฝ่าย

นอกจากนี้ ความเชื่อที่ว่ากัลกิซึ่งเป็นอวตารปางที่สิบของพระ

วิษณุจะมำทำล่ำยล่ำงชววพุทธรให้ลั่นชวค ย้งเป็นกรสบประมำท
 ล่งวเกินที่หนักย้งขึ้นไปอีก เรวจะต้งรู้วำกรกล่ำวเร่องเช่นนี้จะ
 เป็นกรทำร่ำยจิตใจผู้ที่มีความศรัทธวอย่งล่นพ่นในพระศศวตว
 เป็นอย่งมำก และถ่ำเรวต้งกรที่จจะปรับปรุงควมสัมพันธ์กับ
 ประเทศเพื่อนบ้ำนของเรวจริง ๆ เรวก็จต้งหยุดย้งควมคิดอัน
 เป็นมิจฉวทวิญญูในเร่องที่พระวิษณุอวตวรเป็นพระพุทธรเจ้ำโดยท่นที่
 ท้งนี้เพื่อประโยชน์ของทุกฝ่ำย

๒. ย้งมีอีกเร่องที่ทำร่ำยควมรู้ลึกรของเหล่ำประเทศเพื่อน
 บ้ำนของเรวเป็นอย่งย้ง เมื่อเรวอ้ำงวำพระธรรมค้ำสอนของ
 พระพุทธรเจ้ำนั้นล่นนนำมำจกรเวทท้งลั่น และพระพุทธรองค์มได้
 ทรงให้ลิ่งใดใหม่แก่ชววโลกเลย กรบิตเบือนควมจริงเช่นนี้สร้ำง
 ควมเจ็บปวดให้แก่ชววพุทธรเป็นอันมำก เพราะควมจริงนั้น
 พระพุทธรองค์ทรงเป็นผู้นำของประเพณีสมณะ พระองค์มได้ให้ควม
 สำคัญกับกรสวดอ้อนวอน แต่ทรงให้ควมสำคัญกับควมเพียร
 ควมอดศหะอย่งยวด ทรงกล่ำวอย่งชัดแจ้งวำ “ตถวคตมมิใช่
 เป็นผู้มอบควมหลุดพ่น แต่เป็นผู้ชี้หนทงแห่งควมหลุดพ่น” ซึ่ง
 แสดงให้เห็นถึงควมแตกต่างอย่งเด่นชัดระหว่งประเพณีพระเวท
 และสมณะ ดั่งนั้น กรกรกล่ำววำลิ่งที่ทรงสอนมิใช่เป็นของพระองค์
 จึงเป็นควมเห็นที่ผิดโดยลั่นเชิง พระองค์มได้ทรงอธิบายรยละเอียด
 ของควมสัมพันธ์ระหว่งกยและจิต “เพราะ (มีปฏิกรียวตอบได้กับ)
 ควมรู้ลึกรที่เกิดขึ้นร่งกย กิเลสควมไม่บริสุทธิ์จึงเกิดขึ้นกับจิต
 และจะพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ แต่ถ่ำเรวเฝ้ำล่งเกตควมรู้ลึกรที่เกิดขึ้นนั้น

ด้วยใจอันเป็นอุเบกขา สังขารเก่าๆ ก็จะหลุดลอกไป และสังขารใหม่ ก็จะไม่เกิดขึ้น” นี่แหละคือสิ่งอันประเสริฐสุดที่พระพุทธเจ้าทรงมอบให้แก่ชาวโลก วิธีการปฏิบัติวิปัสสนาเพื่อความหลุดพ้นที่ทรงสอนนี้ นับเป็นการค้นพบทางวิทยาศาสตร์อันมีค่ายิ่ง มิใช่เพียงเพื่อชาวอินเดียและเนปาลเท่านั้น หากเพื่อมนุษยชาติทั่วทั้งโลกด้วย ฉะนั้น การกล่าวว่าพระพุทธเจ้าและประเพณีสมณะของพระองค์ แอบอิงเอาคำสอนมาจากประเพณีพระเวท จึงเป็นการบิดเบือนความจริงที่ผู้ศรัทธาในพระพุทธเจ้าไม่อาจจะยอมรับได้ ฉะนั้น หากไม่กล่าวเรื่องที่บิดเบือนความจริงเช่นนี้ได้ ก็จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ขอเพียงให้พูดตามความเป็นจริงว่าทั้งประเพณีสมณะและพระเวทต่างก็เป็นประเพณีเก่าแก่ของอินเดียที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน ประเพณีทั้งสองนี้ได้แพร่หลายอยู่ในอินเดียพร้อมๆ กันมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษแล้ว จึงต่างก็มีอิทธิพลต่อกันในบางระดับ แต่การกล่าวว่าประเพณีหนึ่ง สืบทอดมาจากอีกประเพณีหนึ่งเพื่อให้อีกฝ่ายต่ำต้อยด้อยค่ากว่านั้น เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และรังแต่จะทำให้ผู้ที่อยู่ในประเพณีนั้นมีความรู้สึกที่แปลกแยกเป็นปฏิกษ

๓. การจะสร้างความมั่นใจให้แก่พุทธศาสนิกชนในประเทศเพื่อนบ้านได้นั้น จำเป็นที่จะต้องพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างผู้ที่นับถือพระเวทหรือชาวฮินดูกับบรรดาชาวพุทธในอินเดียให้ดีขึ้น โดยจะต้องไม่ให้เกิดความมุ่งร้ายหมายขวัญต่อกันเลยแม้แต่น้อย หากทำได้ดังนี้แล้ว ไม่เพียงแต่เพื่อนบ้านของเราจะรู้สึกพอใจเท่านั้น แต่ยังเป็น การช่วยรักษาเอกภาพและความเป็นปึกแผ่นของประเทศอินเดีย

เอาไว้ด้วย

ระบบการแบ่งแยกคนออกเป็นชั้นวรรณะตามกำเนิดจนทำให้เกิดชนชั้นต่างๆ ขึ้นมา เป็นสิ่งที่บั่นทอนประเทศอินเดียเป็นที่ยิ่ง ! และที่ร้ายก็คือระบบเช่นว่านี้ยังคงยึดถือสืบเนื่องมาจนกระทั่งปัจจุบัน การให้ความสำคัญต่อการถือกำเนิดในวรรณะใดวรรณะหนึ่งไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องแม้ในอดีตที่ผ่านมา และหากจะพิจารณาสถานการณ์ที่ไม่มั่นคงในปัจจุบัน ความเชื่อถือว่าใครคนใดคนหนึ่งสูงส่งหรือต่ำต้อยกว่าคนอื่น ๆ โดยชี้ขาดจากกำเนิดของเขา ก็นับว่าเป็นอันตรายต่อประเทศอย่างยิ่ง ความเชื่อดังกล่าว กัดกร่อนความสำคัญของธรรมะ ทำลายคุณค่าของศีลธรรมและมาตรฐานทางจริยธรรม คนๆ หนึ่งอาจมีสถานภาพสูงส่งในสังคมเพียงเพราะเกิดมาจากท้องมารดาซึ่งอยู่ในวรรณะสูง ทั้งๆ ที่ตัวเองอาจได้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย ขณะที่คนอีกคนหนึ่งอาจมีสถานภาพในสังคมต่ำต้อยเพียงเพราะถือกำเนิดในวรรณะต่ำ แม้คนๆ นั้นจะใช้ชีวิตอยู่ในครรลองแห่งธรรมก็ตาม ระบบเช่นนี้ขัดแย้งกับหลักแห่งธรรมะโดยสิ้นเชิง เป็นเรื่องน่าเศร้าอย่างยิ่งที่การถือกำเนิดจากท้องของแม่ที่อยู่ในวรรณะใดวรรณะหนึ่ง กลายเป็นเรื่องที่สำคัญกว่าการมีชีวิตอยู่ในครรลองครองธรรม บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเปลี่ยนแปลงระบบนี้อย่างจริงจัง จังๆ เสียที คนจะยิ่งใหญ่หรือสูงส่งได้ก็ด้วยการกระทำดี และจะต่ำต้อยต้อยค่าก็ด้วยการกระทำที่ไม่ดีของตน แม้แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่ผู้ต่ำต้อย ก็ควรจะสามารภที่จะก้าวขึ้นสู่สถานภาพที่สูงส่งในสังคมได้ หากเขากระทำ

แต่ความดีและละเว้นความชั่ว หากระบบเช่นนี้ตั้งมั่นขึ้นมาได้ ธรรมะ ก็จะได้รับ การเชิดชูอย่างแท้จริง และจะช่วยทำลายพิษร้ายของระบบ วรรณะที่แผ่ขยายไปทั่วประเทศลงได้ ความปรองดองระหว่าง ประชาชนทั้งสองศาสนาในประเทศนี้ก็จะ มีมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ ประเทศเพื่อนบ้านพลอยได้รับผลดีไปด้วย

การสนทนากับท่านคังกรอาจารย์

ก่อนที่จะมีการจัดการประชุมขึ้นที่ลุมพินีนั้น ข้าพเจ้าได้มี โอกาสพูดคุยกับท่านคังกรอาจารย์ในประเด็นข้างต้นที่สารนาถ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่านมีความเห็นพ้องต้องกันกับ ข้าพเจ้าทั้งสามประเด็น ท่านคังกรอาจารย์และข้าพเจ้าได้เปิดแถลง ข่าวให้กับนักข่าวในพื้นที่และออกแถลงการณ์ร่วมกัน โดยมีใจความ ย่อๆ ดังนี้

เราหวังว่าปัญญาชนในประเทศนี้ จะเห็นชอบกับสิ่ง (ที่จะกล่าว ต่อไป) นี้ และให้ความร่วมมือด้วย เพื่อประโยชน์แก่ประเทศของเรา เอง และเพื่อเป็นการปรับปรุงสัมพันธไมตรีกับประเทศเพื่อนบ้าน ด้วย นั่นคือการที่ให้ความบริสุทธิ์และความยิ่งใหญ่ธรรมะ (แทน ที่จะเป็นความแตกต่างระหว่างลัทธิศาสนา) ได้ยืนหยัดขึ้นอีก ครั้งหนึ่ง เพื่อประชาชนจากลัทธิความเชื่อต่างๆ ทั้งหลายใน ประเทศนี้ จะได้ปฏิบัติตามหลักธรรมอันเป็นสากลและได้ชำระ

จิตของตน จนสามารถบ่มเพาะความรักอันบริสุทธิ์ ความกรุณา และความปรารถนาดีขึ้นมาได้เป็นอันมาก ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มพูนสันติสุข ความปรองดอง และความเจริญรุ่งเรืองขึ้นภายในประเทศ เพราะในความบริสุทธิ์ของธรรมะนั้นเอง คือความดีงามของคนทั้งปวง ความสุขของคนทั้งปวง และความหลุดพ้นของคนทั้งปวง

